

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๔ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๖ นายเป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป
ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ
เรื่องหนึ่ง คือ ข้าพเจ้าได้รับพระราช
โทรเลขตอบฉบับหนึ่ง มีคำแปลดังนี้
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

กรุงเทพฯ
ยินดีที่ได้รับโทรเลขอำนวยการของ
ท่าน ขอแสดงความขอบใจมายังท่าน
ทั้งหลาย

(พระปรมาภิไธย) อนันตมหิตล
ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าได้รับหนังสือจาก
ท่านนายกรัฐมนตรี ฉบับหนึ่ง ลงวันที่
๒ กันยายน มีความว่า

เนื่องจากนายคว ลพานุกรม สมาชิก
ประเภทที่ ๒ ได้ถึงแก่อนิจกรรม
การเป็นสมาชิกภาพจึงสิ้นสุดลง ตาม

ความในมาตรา ๒๑ แห่งรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๔๗๕ แล้วนับตั้ง จอมพล หลวงพิ-
บูลสงคราม ได้แจ้งมาว่าสมาชิกประเภท
ที่ ๒ แห่งสภาผู้แทนราษฎร ได้ประชุมกัน
เลือกตั้ง นายประเสริฐ ศรีจรรยา เป็น
สมาชิกประเภทที่ ๒ สืบแทนต่อไป ตาม
มาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติการ
เลือกตั้งพุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งว่าด้วย
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน ราษฎร ใน
ระหว่างเวลาที่ใช้บทบัญญัติเฉพาะกาลใน
รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๔๗๕ กัง
สำเนาซึ่งแนบมาเพื่อทราบด้วยแล้ว ขอ
ท่านได้ประกาศและลงนาม ประกาศ
ประธานสภาผู้แทน ราษฎร ส่งมาเพื่อ
ดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงนาม) พิบูลสงคราม

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
บัดนี้ท่านสมาชิกที่ได้ตั้งชื่อมาได้มาแล้ว
เพราะฉะนั้นขอให้ท่านยืนยันชื่อนี้กล่าวคำ
ปฏิญาณ

นายประเสริฐ ศรีจรรยา : ข้าพ-
เจ้า นายประเสริฐ ศรีจรรยา ขอ
ปฏิญาณตนต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ว่า จะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐ-
ธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุก
ประการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าได้รับญัตติทาง
รัฐบาลฉบับหนึ่ง ขอเปลี่ยนระเบียบ
วาระ โดยให้นำร่างพระราชบัญญัติ
ต่าง ๆ ของรัฐบาลตามลำดับต่อไปนี้ ขึ้น
พิจารณาก่อน คือ ๑. ร่างพระราช
บัญญัติเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟซึ่งทำในพระราช
อาณาเขต (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช
๒๔๘๔ ๒. ร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ
ของรัฐบาลตั้งแต่เลขที่ ๔-๕-๖ และ
ต่อ ๆ ไป

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติเก็บภาษี ไม้ซี้ดไฟ
ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต (ฉบับที่ ๔)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล ขอให้
พิจารณาเป็นการลับ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐ-
บาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเก็บภาษี
ไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำใน พระราชอาณาเขต
(ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๔

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เสนอขึ้น
มานั้น แม้ชื่อจะปรากฏ เก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ
ก็ตาม แต่ความจริงไม่ใช่เป็นเรื่องเก็บ
ภาษีไม้ซี้ดไฟ แต่เป็นการตรงกันข้าม
คือ เป็นเรื่องที่รัฐบาลมีความ ประสงค์
เพื่ออยาก จะให้ความสะดวกแก่ราษฎร
เพราะเหตุว่าในเรื่องไม้ซี้ดไฟนั้น ปรากฏว่า
เวลานั้นมีบุคคลที่ไปกระทำการผูกขาดจาก
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทำใน ทำนอง
นั้น ก็เท่ากับว่าผู้ผูกขาดนั้นเป็นเจ้าของ
เสียเอง และกำหนดราคาเพื่อจะขายให้
แก่ราษฎร ก็ได้เป็นไปด้วยการที่ผู้นั้น
ได้กำหนดราคาเอาเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ทาง
รัฐบาลจึงเห็นว่าเป็นการ สมควร ที่จะให้
อำนาจกรมสรรพสามิต ในการที่จะซื้อ
ไม้ซี้ดไฟจากผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม

นั้นได้ด้วยราคาที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
นั้นขายส่ง และเมื่อราคาที่ผู้ประกอบ
อุตสาหกรรมได้กำหนดไว้สำหรับขายส่ง
นั้น ถ้าหากว่าเป็นการแพงเกินไป ใน
กรณีเช่นนี้กรมสรรพสามิต อาจ จะ เจรจา
ไปในทางที่ขอให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
กำหนดเสียใหม่ แต่ถ้าการกำหนด
นั้นเป็นไปได้ ก็มีความประสงค์ที่จะ
ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
คือมีการตั้งอนุญาโตตุลาการ
กล่าวคือให้กรมสรรพสามิตตั้งอนุญา
โตตุลาการหนึ่งคน และผู้ประกอบการตั้ง
อนุญาโตตุลาการหนึ่งคน ถ้าหากว่าอนุ
ญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายตกลงกัน ไม่ได้
ก็ให้ตั้งผู้ช้ขาด และถ้าการที่จะตั้งผู้ช้ขาด
อนุญาโตตุลาการทั้งสองฝ่ายไม่ตกลงกัน
ก็ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
เป็นผู้มีอำนาจตั้ง นี่เป็นเรื่องที่จะให้
ความยุติธรรมแก่ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
นอกจากนี้ ก็ยังปรากฏว่าไม้ขีดไฟ
ของเรานั้น ได้มีการนำเอาออกไปขายใน
ต่างประเทศ ความจริงการนำเอาออกไป
ขายต่างประเทศ ถ้าหากว่าเป็นนยามปกติ
ก็เป็นการดี แต่ว่าในระหว่างนี้เป็น
ระหว่างที่เหตุฉุกเฉิน และเราจำเป็นที่
จะต้องสงวนวัตถุดิบบางอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่

หายาก ดังเช่นในเรื่องไม้ขีดไฟ หรือ
หัวไม้ขีดไฟ ไว้ใช้เพื่อประโยชน์แก่
ประเทศของเราเอง เหตุฉะนั้นจึงได้
เสนอร่างพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ขีดไฟ
ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต พุทธศักราช
๒๔๘๔ นมัยังสภา ฯ เพื่อขอให้สภาฯ
ได้โปรดรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้

นายวุฒิ สุวรรณรักษ์ (สุราษฎร์
ธานี) : ตามที่รัฐบาลเสนอร่างพระ
ราชบัญญัตินี้มา ข้าพเจ้าผู้หนึ่งรู้สึก
มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่า
อาจจะเป็นทางแก้ไขให้ไม้ขีดไฟ ซึ่ง
กระโดดจากหีบละ ๘๐ ถึง ๑๒๐ บาท
จะไต่ลดลง อันมีความหวังที่เชื่อว่า
รัฐบาลสามารถจะทำให้ ข้าพเจ้ามีความ
ข้องใจเรื่องการขนส่งไม้ขีดไฟแก่ต่าง
ประเทศ โดยได้ทราบว่ภายหลังไม้ขีด
ไฟอยู่ในมือคน ๆ เดียว แล้วนำออกไป
ต่างประเทศโดยมาก ซึ่งเป็นทางนำมา
ซึ่งรายได้ของรัฐส่วนหนึ่ง แต่ท่าน
รัฐมนตรีได้แถลงว่า เราจะสงวนไม้ขีดไฟ
ซึ่งจำต้องใช้วัตถุซึ่งไม่มีกำเนิดในประเทศ
เรานั้น จะเป็นการห้ามเด็ดขาดหรือ
ประการใด ข้าพเจ้าใคร่จะทราบรายละเอียด
จากรัฐบาลต่อไป

อีกประการหนึ่ง อยากจะเรียนถามว่า ถ้าหากว่าการซื้อไม้ขีดไฟ ในเมื่อกรมสรรพสามิตเป็นผู้ซื้อเองแล้ว และถ้าหากจะมีการส่งออกต่างประเทศ จะให้ใครเป็นผู้ส่ง ข้าพเจ้าใครจะทราบอีกข้อหนึ่ง หวังว่าจะได้รับความกรุณาชี้แจงให้ทราบโดยละเอียดในข้อนี้

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): ในเรื่องราคา ตามที่ท่านผู้แทนราษฎรหวังว่าจะได้รับซื้อไม้ขีดไฟในราคาที่ไม่ถึงเหมือนอย่างทุกวันนี้ ก็เป็นความประสงค์อันถูกต้องแล้ว แต่ว่าในส่วนการนำไม้ขีดไฟออกไปนอกอาณาเขตนั้น จำเป็นจะต้องพิจารณาว่าสถานการณ์เช่นไรเราควรจะยอมอนุญาตให้นำออกไปได้ และสถานการณ์เช่นไร ไม่สมควรจะอนุญาตให้นำออกไป การห้ามนั้น ไม่ใช่เป็นการห้ามเด็ดขาด จะต้องสุกแต่ที่สถานการณ์ แต่ในระหว่างที่การห้ามก็จำเป็นจะต้องทำกัน ถ้าในกรณีที่กรมสรรพสามิตได้รับซื้อไม้ขีดไฟมาแล้ว หรือในการที่จะจำหน่ายต่อไปยังต่างประเทศนั้นจะทำด้วยวิธีใด ในเรื่องกรมสรรพสามิตก็มีงานใหญ่ อยู่ในบริษัท

จังหวัด เพราะฉะนั้นการกระทำการซื้อขายก็อาจจะอาศัยบริษัทจังหวัดได้

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชัยนาท): ในส่วนหลักการที่รัฐบาลเสนอมา ข้าพเจ้าก็เห็นพ้องด้วย แต่อย่างมีข้อข้องใจในเรื่องวิธีปฏิบัติการ เพราะเหตุว่ากฎหมายทำนองนี้ รัฐบาลได้เคยเสนอมามากฉบับแล้ว ที่จริงพระราชบัญญัติฉบับนี้คล้าย ๆ กับว่าถ้าใครทำไม้ขีดไฟขึ้นภายในประเทศนี้แล้วจะต้องขายให้แก่รัฐบาลคล้าย ๆ กับพระราชบัญญัติเกลือและยาสูบเหมือนกัน

โดยเหตุผลแล้ว รัฐบาลแถลงต่อสภาฯ นี้ว่าจะเป็นประโยชน์ จะเป็นคุณแก่ราษฎร แต่ว่าวิธีปฏิบัติการแล้วไม่เป็นเช่นนั้น กลับยังจะเป็นการลำบากแก่ราษฎรมาก ในสารสำคัญ รัฐบาลมีความมุ่งหมายที่จะตัดคนกลาง แต่ว่าวิธีปฏิบัติการนั้น ในการค้าก็ผ่านคนกลาง คนกลางนั้นก็คือกรมสรรพสามิตนั่นเอง ข้าพเจ้าคิดว่า การค้าโดยคนกลางในทางการค้าขายโดยปกติ เราจะคุมราคาไว้ไม่ได้ คือจำเป็นจะต้องมีการแย่งซื้อแย่งขายกัน แต่ว่าการค้า เราให้กรมสรรพสามิตเป็นผู้ผูกขาดนั้น จะเป็น

ผู้คุมราคาไว้ เกรงว่าจะเป็นการเดือดร้อนยิ่งกว่าให้เอกชนผูกขาดในเรื่องการค้า คือถ้าอะไรจะต้องผ่านหลายต่อ เช่นว่า กรมสรรพสามิตซื้อไปแล้ว ตามที่ข้าพเจ้าเคยสังเกตมานั้น กรมสรรพสามิตไม่ได้ทำเอง กรมสรรพสามิตเพียงแต่กันเอาไว้ แล้วให้บริษัทจังหวัดทำอีกทอดหนึ่ง คือถ้าอะไรแทนที่จะผ่านไปทอดเดียว แต่กลับผ่านไปหลายทอด เพราะฉะนั้นวิธปฏิบัติการเกรงว่าจะทำให้ราคาแพงกว่าที่เอกชนทำอยู่เวลานี้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง เช่น การค้าเกลือ ซึ่งแต่ก่อนในจังหวัดข้าพเจ้า เกลือซื้อเพียงถังละอย่างแพงก็ ๑๐ สตางค์ แต่เวลานี้เกลือถังหนึ่งถึง ๘๐ หรือ ๙๐ สตางค์ หรือบาทหนึ่งก็มี ที่แพงเช่นนี้เพราะกรมสรรพสามิตไม่ได้ทำเอง บริษัทจังหวัดไม่ได้ทำเอง เรามีเอเยนต์ เรามีลูกค้าหลายทอดหลายตอน เพราะฉะนั้นการค้าเกลือจึงมีราคาในตลาดต่าง ๆ แพงขึ้นมาก ข้าพเจ้าเกรงว่าวิธปฏิบัติ การ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ลูกค้ากรมสรรพสามิตมีหลายทอดหลายเท เมื่อเป็นเช่นนั้นราคาตลาดจะไม่เป็นไปหีบละ ๘๐ บาท เกรงว่าจะเป็นที่หีบละ ๒๐๐ หรือ ๓๐๐

บาท คือเกรงว่าราคาจะแพงขึ้นอีกหลายเท่าตัว

สำหรับเรื่อง การ ขายไปยังต่างประเทศนั้น เรามีทางควบคุมได้ คือเราจะออกเป็นกฎหมายห้ามส่งไม้ขีดไฟออกนอกประเทศ เราก้อาจทำได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงว่าวิธปฏิบัติจะเหมือนอย่างในเรื่องเกลือและยาสูบ ถ้าหากว่ารัฐบาลรับรองว่าราคาไม้ขีดไฟ ที่จะปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติ ฉบับนี้จะไม่แพงขึ้น ข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะรับหลักการ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : เรื่องเกลือและยาสูบนั้น ถ้าพูดตามความจริง ก็เป็นพระราชบัญญัติหรือวิธีการอย่างหนึ่ง ซึ่งเราอยากจะได้เงินมาใช้จ่ายเป็นรายจ่ายทั่วไปของประเทศ เพราะฉะนั้นราคาก็ย่อมจะต้องแพงขึ้นโดยทั่วไป เพราะเกลือและยาสูบนอกจากจะเป็นการช่วยบำรุงผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแล้ว เราก้ยังอาศัยวิธีนี้เป็นวิธีหารายได้มาสู่รัฐ คือเป็นวิธีที่หารายได้ทางอ้อม แต่ถ้าจะพูดกันไปแล้ว ก็ผู้ที่ประกอบการอุตสาหกรรมอยู่ก็ไม่ได้ได้รับความกระทบกระเทือนอะไร จะเทียบในเรื่องราคาเกลือ ซึ่งแต่ก่อนที่ยังไม่ได้ควบคุมนั้น

ราคาเกี่ยวนละเท่าไร และเวลานราคา
เกี่ยวนละเท่าไร ก็อาจจะพอเทียบได้
แต่แน่ละ ผู้กินผู้ใช้ก็ต้องซื้อด้วยราคา
แพง เพราะเหตุว่ามีอัตราภาษีทางอ้อม
ไปบวกในนั้นด้วย แต่ในเรื่องไม้ขีดไฟนี้
ทางรัฐบาลมีความประสงค์ไปในทางที่จะ
ให้ราษฎรผู้บริโภคไม้ขีดไฟนี้ได้ใช้ไม้ขีด
ไฟด้วยราคาอันย่อมเยา แต่ว่าราคาของ
ไม้ขีดไฟนั้น ถ้าหากว่าวัตถุดิบประกอบ
ทำไม้ขีดไฟมีราคาแพงขึ้นไป เมื่อเช่น
ราคาไม้ขีดไฟก็แพงขึ้นตามลำดับ การที่
จะให้รับรอง ในเวลานี้ว่าราคาไม้ขีดไฟ
จะไม่แพงขึ้นนั้น ก็เป็นสิ่งที่เหลือวิสัยที่
จะรับรองได้ ในการที่จะรับรองเวลานี้
ได้ ก็มีว่าในการที่จะจัดการขายไม้ขีดไฟ
ไปยังประชาชนในทางบริษัทจังหวัด ซึ่ง
กรมสรรพสามิต ได้ถือ หุ่นใหญ่อยู่เวลานี้
ก็ได้จัดการระมัดระวังอย่างเข้มงวดแล้ว
ในการที่จะไม่เรียกเอาผลกำไรมากเกินไป
แต่ในท้องที่กันดารก็จำเป็นอยู่เองที่เรื่อง
นี้จะต้องผ่านกันหลายมือ

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีน
บุรี) : การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราช
บัญญัตินี้มา ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยบางประ
การ เฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการภาษี
เกี่ยวกับการควบคุมการอุตสาหกรรมนั้น

ก่อนที่รัฐบาลจะเสนอมา ประชาชนภาย
นอกมักจะรู้จักก่อน ส่วนในเรื่องไม้ขีดไฟ
นี้ราคาสูงขึ้นมาก ข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าไม้
ขีดไฟเหมือนกัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่รัฐบาลนี้
ไม่ได้ทำอะไรในเรื่องรักษาความลับของ
รัฐบาล ข้าพเจ้าอยากจะทราบวิธีการสัก
เล็กน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเขารู้ความลับหรือไม่
อย่างไรถ้าท่านรู้ก็มาเรียนกับท่านรัฐมนตรี
ภายหลังซิท่าน ความจริงในเรื่องนี้
มีผู้ตั้งกระทู้ถามหลายคน เช่นนายอรุณ ฯ
ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐบาลคง จะจัดการ กับ
เรื่องเหล่านี้แล้ว จึงขอรับรองให้เขาถอน
และท่านเองก็ไม่เคยพูดกับ ข้าพเจ้าเลย
แล้วจะมาว่าข้าพเจ้าไว้อย่างไร

นายเลอณ พงษ์โสภณ (พระ-
นคร) : ข้าพเจ้ามีความสงสัยอยู่อย่าง
หนึ่งเหมือนกัน ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้
อภิปรายไปเมื่อก่อนว่า ราคาไม้ขีดไฟนี้
อาจจะขึ้นหรือลงได้แล้วแต่จะได้อัดกลางกับ
ฝ่ายผู้ขายแก่กรมสรรพสามิต ที่นี้ในข้อ
ที่ข้าพเจ้าสงสัยก็คือว่า เมื่อกรมสรรพ-
สามิตได้ซื้อไม้ขีดไฟจากผู้ซึ่งขายไม้ขีดไฟ
ให้แล้ว ในราคาของไม้ขีดไฟนี้ ทาง

กรมสรรพสามิต จะขายให้แก่ประชาชนต่อไป เป็นราคาเท่าที่ซื้อจากผู้ขายส่ง ไม่ซีดไฟหรือว่าจะเพิ่มชนกว่านั้นอีก ถ้าหากว่ารัฐบาลจะได้รับการรับรองว่า ถ้าหากว่าซื้อมาแพงแล้วก็ขายแพง ตามที่ผู้ขายส่งขายมา โดยไม่คิดเอาผลกำไรจากการควบคุมนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเป็นการสมควรแล้วที่สมกับหลักการนี้ แต่ถ้าหากว่าเมื่อทางรัฐบาลได้ควบคุมไม่ซีดไฟนั้นแล้ว แล้วขายราคาให้แพงยิ่งกว่าผู้เสนอขายส่งมาให้รัฐบาลแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ายังไม่น่าจะทำได้ทั้งนี้ ก็เพราะเหตุว่าการที่จะเก็บภาษีใดๆ นั้น ทางที่ดีที่สุดนั้นควรจะเก็บแก่ผู้มีเงิน ส่วนผู้ที่เป็นคนจนนั้น ซึ่งเวลานักงานจะจนแล้วจริงอยู่การหารายได้ของเขาเวลานี้ไม่ได้หารายได้เพิ่มขึ้นกว่าเมื่อสองสามปีก่อนเลย เขาก็ต้องหาได้ตามปกติ แต่ของอื่นๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็แพงขึ้นตามลำดับ ชักตัว อย่างเรื่องข้าวก็แพงขึ้นเป็นอันมากแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าหากว่าจะถูกซื้อไม่ซีดไฟให้แพงยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้แล้ว ก็น่าจะลำบากแก่เขาเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่จะถามอีกครั้งหนึ่งว่า ราคาไม่ซีดไฟ เมื่อรัฐบาลได้ซื้อจากผู้ขายส่งแล้ว รัฐบาลรับรอง

ได้หรือไม่ว่าจะขายให้ในระดับซึ่งซื้อจากผู้ขายส่งนั้น แล้วขายให้แก่ราษฎรตามราคานั้น ถ้าทำได้เช่นนั้นก็เป็นการเหมาะสมมาก

พ.ต.ท. ชุนศรีศรกร (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขออภิปรายสนับสนุนรัฐบาลในเรื่องนี้ ไหน ๆ ข้าพเจ้าจะอภิปรายแล้ว ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องเดิมของเรื่องนี้ เมื่อข้าพเจ้าไปรับตำแหน่งใหม่ ๆ ได้ตรวจภาษีไม่ซีดไฟเห็นตกต่ำมาก เมื่อค้นคว้าความจริงแล้ว จึงได้ความว่าหัวหน้ากองคนหนึ่งประพฤติไม่เหมาะสมในเรื่องเกี่ยวกับภาษีไม่ซีดไฟ จึงได้เรียนท่านผู้ใหญ่ให้ออกจากราชการแล้ว ได้ปรากฏภายหลังว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเองเป็นผู้ที่มีบริษัทของตัวเอง เป็นผู้จัดการ และได้ทำสัญญามัดแก่โรงไม่ซีดไฟไว้ทุก ๆ โรงให้ทำไม่ซีดไฟส่งแก่ตนจนบัดนี้ ความจริงราคาไม่ซีดไฟที่สอบสวนจากโรงงานแล้ว กล่องหนึ่งไม่ถึง ๑ สตางค์ แต่ราคาเมื่อคืนนี้ ๓ สตางค์ต่อกล่องหนึ่ง ผู้นั้นได้มาหาข้าพเจ้าหลายครั้งว่า ขอส่งไม่ซีดไฟออกนอกประเทศบ้าง ขอให้ความช่วยเหลืออย่างอื่นบ้าง ซึ่งข้าพเจ้า

ขอโทษที่จะ ไม่นำมากล่าวในที่นี้ ข้าพเจ้า ก็ไม่ได้ช่วยเหลืออย่างไร

การที่เขามีอำนาจในบริษัทของเขา บริษัทหนึ่งบริษัทใดที่จะปฏิบัติตามสัญญา ต่อโรงไม้ซีดไฟหลาย ๆ โรงนั้น เขาได้ ทำไว้ ใน เมื่อเขา ได้มีอำนาจ ในหน้าที่ ราชการอยู่ และสัญญานั้นยังไม่หมด และเวลานี้ไม้ซีดไฟก็อยู่ในมือเขาผู้เดียว เขานั้นเป็นรัฐบาลผู้เดียว คือบริษัทไฟ ไทย เมื่อเป็นเช่นนั้น และบริษัทไฟไทย นี้เองได้ขายไม้ซีดไฟทั้งหมดให้แก่บริษัท ต่าง ๆ และส่วนมากนั้นส่งให้แก่บริษัท จังหวัด ได้ขายกันมาหลายเดือนแล้ว ราคาไม้ซีดไฟก็ไม่ได้สูงขึ้น แต่เมื่อมา ไม่กี่วัน บริษัทไหนได้ก็ไม้ซีดไฟไว้หมด แม้แต่บริษัทจังหวัดต่าง ๆ จะสั่งซื้อไป เท่าไรก็ไม่ขาย และบริษัทอื่น ๆ ก็ไม่ ขาย แถมขอจากที่อื่นรวบรวมไว้ก็ด้วย ไม้ซีดไฟจึงขึ้นจากวันน พุธนี้ ขึ้นเรื่อย หนึ่ง ๒๐ สตางค์ แล้วมาเวลานี้ ๓๐ สตางค์แล้ว กล่องละ ๓ สตางค์ ด้วยวิธีการเช่นเองทางกรมสรรพสามิต ไม่มีทางจะแก้ไขได้ จะตั้งโรงงานทำ ไม้ซีดไฟขึ้นทันที ก็วิธีตั้งโรงงานนี้ ท่านทั้งหลายก็ยอมรับแล้วว่ามันต้อง เริ่มต้นเป็นเวลาหลายเดือน ปัญหาที่จะ

แก้ในขณะนี้แก้ไม่ได้ นอกจากนั้น ข้าพ- เจ้าได้ ฟัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หลายท่านกล่าวขวัญถึงบริษัทจังหวัดว่า ทำการค้าหลายทอดหลายเท หากว่าไม้ ซีดไฟนี้ จะต้องมาผ่านบริษัทจังหวัด ซึ่ง ต้องทำการค้าหลายทอดหลายเทแล้ว จะ ทำความเสียหายให้แก่ประชาชน นั้น ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าก็เห็นว่า เป็น ความเลวทรามจริง แต่ข้าพเจ้ายินดีที่จะ รับสนองท่าน ถ้าแม้เป็นจริงเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้ายอมรับที่จะแก้ไขให้ด้วยเกียรติยศ ของข้าพเจ้า

นอกจากนั้น สินค้าอื่น ๆ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นไม้ซีดไฟ จะเป็นสิ่งใด ๆ ก็ตาม ถ้าเป็นความเดือดร้อนแก่ประชาชนแล้ว ข้าพเจ้ายินดีที่จะแก้ไข ข้าพเจ้า ได้มีหนังสือถึงท่านทั้งหลาย ขอความกิด ความเห็นในเรื่องนี้มาแล้ว เพราะว่า บริษัทจังหวัดมาอยู่ในมือของข้าพเจ้าไม่ ถึงเดือน หรือเดือนเศษๆ นี้เอง ด้วย เหตุนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองในเรื่องราคา ไม้ซีดไฟว่าตามราคาโรงงานขณะนี้กล่อง ละไม่ถึง ๑ สตางค์ และข้าพเจ้ารับรอง ว่าจะขายใน ราคา ซึ่งจาก โรงงานมาบวก กับค่าขนส่งเล็กน้อย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า ขอสนับสนุนพระราชบัญญัตินี้

พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้ามีความสงสัย ถ้าออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไป ถ้าราคาวัตถุดิบประกอบไม้ซีดีไฟและราคาขนส่งคงอยู่เหมือนเวลานี้ อยากจะทราบว่าราคาไม้ซีดีไฟจะถูกลงกว่าเดี๋ยวนี้อะไรหรือแพงกว่า

นายพน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ที่จริงข้าพเจ้าไม่ควรจะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติเรื่องภาษี แต่สำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างท่านอธิบดีกรมสรรพสามิตที่อภิปรายมาแล้ว

อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เคยเป็นกรรมการบริษัทจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มา ก็ได้เคยคิดแก้ไขกัน พฤติการณ์เช่นอย่างเกลืออย่างนี้เป็นต้น แต่เดิมเมื่อบริษัท ไทย นิยมจัดการอยู่นั้น สินค้าต่าง ๆ ภายในประเทศต้องมาผ่านบริษัทกลางแต่ในเวลานี้ทางบริษัทใหม่ก็ได้ให้ส่งตรงได้เลย ซึ่งคล้ายกับว่า ซึ่งบริษัทจังหวัดพระนครศรีอยุธยาก็ หรือสมุทรปราการก็ ถ้าหากว่ามีเกลือก็ส่งออกไปได้เลย ค่าขนส่งก็ตัดน้อยลงได้บ้าง แต่ว่าจะมาคำนึงถึงเรื่องบริษัท ก็มีอยู่บ้าง

เกี่ยวกับวิธีการโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าใคร่จะสนับสนุนขอเรียนให้เพื่อนสมาชิกทั้งหลายทราบว่าเราได้เคยยื่นหนังสือต่อรัฐบาลว่า ขอให้พิจารณาเก็บภาษีทางอ้อม อย่าให้เก็บภาษีทางตรง รัฐบาลก็ยินดีรับกับเราอย่างใจคอกว้างขวางและยินดีถอนพระราชบัญญัติเงิน ประถมศึกษาคืนไป เพราะฉะนั้นก็จำเป็นอยู่เอง ในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหากว่าเราไม่ยอมให้รัฐบาลออกพระราชบัญญัติเก็บภาษีทางอ้อมบ้างแล้ว ถ้าหันมาเก็บภาษีทางตรงแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าประชาชนจะเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่จะขอสนับสนุนว่า ราคาเท่าที่ข้าพเจ้าทราบก็คงจะไม่แพง ถ้าจะจัดระเบียบอย่างที่ท่านอธิบดีกรมสรรพสามิตทำอยู่ คือไม่ผ่านมือหลายทอดเหมือนอย่างเมื่อคราวยังไม่โอนมา จริงอยู่ เมื่อยังไม่โอนมาราคาก็สูง อย่างเกลือราคา ๑๒ บาทกิโลกรัมถึง ๓๐ บาท ถ้าจะจัดระเบียบอย่างปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าราคาอาจจะถูกลง แต่อาจจะมีบางท่านพูดว่าถึงละ ๓๐-๔๐ สตางค์นั้น ผู้รับขายส่ง รับเอาไป เราไม่ได้กำหนดราคา อาจจะไปขึ้นราคาเอาเอง ราคาที่อาจจะเป็นเช่นนั้นได้บ้าง แต่เวลา

ข้าพเจ้าคิดว่าก็ไม่เข้าเท่าไรนัก ถ้าหาก
ว่าได้ส่งตรงกันไว้ สิ้นค้าก็ไม่ต้องมาอยู่
ในโกดังของบริษัทกลาง อย่างสินค้าทาง
สมุทรปราการ บริษัทจังหวัดสมุทรปรา
การส่งมาไทยนิยม ไทยนิยมส่งไปยังบริษัท
อยุธยา เช่นนี้ วิธีการเช่นนี้จะทำให้
ของแพงขึ้น แต่ถ้าจะให้อนุญาตบริษัท
อยุธยาส่งตรงไปยังทางสมุทรปราการโดย
ตรงแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าราคาคงจะไม่
แพงนัก เพราะฉะนั้นจึงขอสนับสนุน
และขอเสนอให้ลงมติเลยทีเดียว

มีสมาชิกรับรอง

นายทองม้วน อัคราการ (มหา-
สารคาม) : ข้าพเจ้าใครจะขอเปิด
อภิปรายต่อไป เพื่อจะได้เรียนถามสัก
เล็กน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่มีผู้รับรอง ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม

วินิจฉัย

ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยไม่มี เห็นด้วย โดยพร้อม
เพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณา
ต่อไป ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาล
ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว เพราะ
เรื่องนี้จะต้องกระทำโดยด่วน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
รัฐบาลขอให้พิจารณารวดเดียว ขอให้
เลขานุการ ฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :

พระราชบัญญัติ

เก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต

(ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๔

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต พุทธศักราช ๒๔๘๔

ร.อ. ทิพย์ประสาร สุข ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ในมาตรา ๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ที่ว่า "พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซี้ดซึ่งทำในพระราชอาณาเขต..." ข้าพเจ้ามีความสงสัย อยากจะถามรัฐบาลว่าในเรื่องการเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ตามต่างประเทศเขามักมีการปิดแอสตัมป์ เพื่อป้องกันไม่ให้ไม้ซี้ดไฟหนีภาษี แต่ของเราไม่มีการปิดแอสตัมป์ ก็ไม่ทราบว่าได้เสียภาษีแล้วหรือยัง เพราะฉะนั้นจึงขอทราบว่าในเรื่องการเก็บภาษี รัฐบาลคิดหรือเปล่าว่ารัฐบาลจะคิดปิดแอสตัมป์.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยังไม่ถึงในขั้นนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ในเรื่องคำปรารภในมาตรา ๔ เรายกเลิกที่แก้ไขต่อมาด้วย

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอว่า "สมควรจะแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต" เท่านั้นก็พอ เพราะว่ามี การแก้ไขฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๘ ด้วย อ่านได้ความว่า "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต...." ขอตกลงกับรัฐบาล

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อ่านได้ความว่า "โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเก็บภาษีไม้ซี้ดไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขต"

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต(ฉบับที่๔) พุทธศักราช ๒๔๙๔"

มาตรา ๒ ให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ตั้งแต่วันประกาศราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

นายฟอง สิทธิธรรม (อุปราชธานี) : มาตราหน้าข้าพเจ้าขอกราบเรียนถามรัฐบาลว่า เท่าที่รัฐบาลได้ชี้แจงมาแล้ว ก็มีความประสงค์ที่จะช่วยเหลือประชาชนในยามคับขันเช่นนี้ จึงได้ออกพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้มีความประสงค์ที่จะเก็บภาษีอากรเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอกราบเรียนถามว่า จะเพิ่มความให้เป็นบทเฉพาะกาล คือหมายความว่าพระราชบัญญัตินี้ใช้ในระยะเวลาที่ ถ้าหากว่ารัฐบาลเข้าช่วยเหลือได้ด้วยวิธีอื่นเช่นรัฐบาลตั้งโรงงานของรัฐบาลเองขึ้นหรือจัดวิธีการอย่างอื่น ซึ่งจะให้ราษฎรหลาย ๆ คนได้รับซื้อจากโรงงาน ไม่ใช่เป็นการผูกขาดจากกรมสรรพสามิตแล้วก็ใช้กฎหมายนี้ รัฐบาลจะโปรดว่ากระไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐบาลยอมรับไม่ได้ทั้งนี้ จริงอยู่ความประสงค์ของรัฐบาลนั้นมียุ่ว่าจะช่วยเหลือราษฎรให้ซื้อไม้ขีดไฟด้วยราคาอันสมควร แต่ในเรื่องไม้ขีดไฟนี้ ตามที่ท่านผู้แทนราษฎรจังหวัด พระนครศรีอยุธยาได้ชี้แจงแล้วว่า ต่อไปนั้นอาจจะเป็นวิธีการที่จะหารายได้โดยทางอ้อมมาสู่รัฐอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่าภาษีในทางตรงนั้น ท่านทั้งหลายก็ย่อมจะไม่ค่อยชอบมี พระราชบัญญัติ ซึ่งเป็นภาษี ทางตรงซึ่งข้าพเจ้าเสนอขึ้นมา ท่านก็บอกให้ทำในทางอ้อม แต่ขณะนั้นยังไม่เป็นภาษี เพราะฉะนั้นถ้าจะไปทำอย่างท่านว่า ก็ยิ่งจะซ้ำร้ายใหญ่ ฉะนั้นจึงรับไม่ได้

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต พุทธศักราช ๒๔๗๔

"มาตรา ๖ ทวิ ให้กรมสรรพสามิตมีอำนาจซื้อไม้ขีดไฟจากผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟและเมื่อผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อแล้ว

จะขายให้แก่บุคคลอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานหรือ
ส่งตรงออกไปนอกราชอาณาจักร

ราคาของผู้ประกอบอุตสาหกรรมจะขายให้แก่กรมสรรพสามิตนั้น ให้ถือราคาของผู้
ประกอบ อุตสาหกรรมขายส่งในขณะที่ได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อ

เมื่อมีเหตุสมควรต้องเพิ่มหรือลดราคาคงกล่าว ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือ
กรมสรรพสามิตอาจเสนอขอเพิ่มหรือลดก็ได้ ถ้าตกลงกำหนดราคาให้ใหม่ไม่ได้ ผู้
ประกอบอุตสาหกรรมและกรมสรรพสามิตชอบที่จะตั้ง อนุญาตโตตุลา การได้ฝ่ายละหนึ่ง
คนเพื่อเป็นผู้ชี้ขาดและถ้าอนุญาตโตตุลาการไม่ตกลงกันในการชี้ขาด ให้อนุญาตโตตุลา
การตั้งบุคคลภายนอกเป็นประธานขึ้นคนหนึ่งเพื่อชี้ขาด ถ้าอนุญาตโตตุลาการไม่ตกลง
กันในการตั้งประธาน ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจตั้ง

คำชี้ขาดของอนุญาตโตตุลาการหรือประชาชนให้ถือเป็นเด็ดขาด เว้นไว้แต่เมื่อ
มีข้ออ้างแสดงว่า อนุญาตโตตุลาการหรือประธานมิได้ทำการโดยสุจริต หรือได้ชี้ขาด
โดยหลงผิดในข้อเท็จจริง เมื่อมีข้ออ้างเช่นนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็น
เป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยนั้นให้ถือเป็นเด็ดขาด"

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร) : มาตรา ๖ ทวิ ที่รัฐบาล
แก้ไขมาใหม่นี้ คงมีความสำคัญ ๒ ตอน
ในตอนต้นก็คือว่าให้อำนาจแก่กรมสรรพ
สามิตขอไม่ชี้คไฟแก่อุตสาหกรรม นั้น
ตอนหนึ่ง และอีกตอนหนึ่ง เมื่อผู้
ประกอบการอุตสาหกรรมได้รับแจ้งความ
จำนงจากกรมสรรพสามิตแล้ว จะไปขาย
ให้แก่ผู้อื่นไม่ได้ แต่ในตอนหลังนี้ข้าพ-
เจ้าเห็นว่ายังไม่ชัด ที่ว่า "เมื่อผู้
ประกอบอุตสาหกรรมไม่ชี้คไฟได้รับแจ้ง
ความจำนงขอซื้อแล้ว" นี้ก็ไม่ทราบว่าจะ
จะขอซื้อจากใคร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า

ขอประทานเสนอว่า คือขอเติมคำว่า
"กรมสรรพสามิต" ให้ชัด อ่านได้ความ
ว่า "...เมื่อผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม่ชี้ค
ไฟได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อจากกรม-
สรรพสามิตแล้ว" ถ้ามีฉะนั้นแล้ว คนอื่น
อาจจะแจ้งความจำนงขอซื้อได้ผู้ใดเห็น

ด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่
ขัดข้อง ชัดดี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป-
ราชธานี) : ในวาระแรก คำว่า "เข้า"

ข้าพเจ้าขอตัดออก เพื่อให้เป็นไปตามแบบที่เคยได้พิมพ์มาแล้ว คือว่า “ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖ ทวิ”

ในบรรทัดที่ ๒ ที่ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจารณาขอเพิ่มเมื่อกัน ข้าพเจ้าขอเพิ่มคำว่า “เป็นหนังสือ” ลงไป คืออาจจะเป็นปัญหาว่าการที่ได้รับความจำนงขอชื้อนั้นอาจจะทำด้วยปากเปล่าก็ได้ ก็อาจจะเกิดปัญหาโต้เถียงกันขึ้น ฉะนั้นข้าพเจ้าขอทำความตกลงกับรัฐบาลทีเดียวว่าให้เป็น “และเมื่อผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม่ชื้อไฟได้รับแจ้งความจำนงขอชื้อเป็นหนังสือจาก กรมสรรพสามิตแล้ว” เพื่อป้องกันปัญหาในเรื่องที่ว่าอาจจะขอชื้อด้วยปากเปล่าในเวลาแจ้งความจำนงก็ส่งหนังสือไป

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่ชื้อของทั้งสองแห่ง แต่ว่าจะเอาเป็นหนังสือหรือลายลักษณ์อักษรอย่างไร ที่ใช้ในสภาฯ นี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปการาชธานี) : เคยใช้ว่าเป็นหนังสือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ยอม

ร.อ. ทิพย์ ประสารสุข ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ในมาตรา ๖ ทวิ ข้าพเจ้าอยากจะใคร่ขอให้รัฐบาลเติมในเรื่องภาษีไม้ชื้อไฟ เท่าที่เป็นมาแล้ว การเสียภาษี ไม่มีเครื่องหมายที่จะรู้ได้ว่า ไม้ชื้อไฟเสียภาษีหรือไม่เสียภาษีเป็นเหตุให้เรื่องภาษีนี้นิ่งท้าวไหลได้มาก เพราะเหตุว่าไม้ชื้อไฟออกจากโรงงานมาแล้ว ผู้ชื้อไม่รู้ว่าไม้ชื้อไฟนั้น กล่องไหนเสียภาษีหรือไม่เสียภาษี ถ้าหากว่า ได้มีอากรแสตมป์ไม้ชื้อไฟให้ถูกต้องแล้วก็จะเป็นการสะดวกในการควบคุมภาษีอากรไม้ชื้อไฟด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องให้เติมว่า “เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และไม้ชื้อไฟนั้นจะต้องมีอากรแสตมป์ของกรมสรรพสามิตติด” ๕๕ เพื่อป้องกันการหนีภาษี เพราะไม้ชื้อไฟที่ทำขึ้นเวลาออกมาจากโรงงานแล้ว ไม่มีเครื่องหมายแสดงว่า ไม้ชื้อไฟนั้นเสียภาษีหรือไม่เสียภาษี เพราะฉะนั้นการปิดอากรแสตมป์ก็เป็นเครื่องป้องกันการหนีภาษี เพราะฉะนั้นบุคคลที่จะจำหน่ายก็ต้องสอบสวนดูอากรแสตมป์ที่ปิดนั้น เช่นเดียวกันกับภาษีบุหรี่ เมื่อเป็นเช่นนั้น การป้องกันของเจ้าพนักงาน ก็จะสะดวกด้วย เพราะฉะนั้นจึงอยากจะเติมว่า “เว้น

แต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และ
ไม้ขีดไฟที่เสียภาษีนั้น จะต้องมีการ
แสดงบิลของกรมสรรพสามิตติด

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): ความ
ในพระราชบัญญัติเดิมมีอยู่แล้ว คือ
มาตรา ๕ "อธิบดีกรมสรรพสามิตก็มี
อำนาจสั่งกำหนดทางการในเรื่อง (๑)
การทำเครื่องหมายอย่างหนึ่ง อย่างไม่เพิ่ม
เติมที่หลักหรือที่บ่อ สำหรับการแสดง
จำนวนไม้ขีดไฟหรือเพื่อประโยชน์อย่าง
ใด ๆ" นี้มีอยู่แล้วในกฎหมายนั้น

นายอรุณ ทองมีชโชติ (พระ-
นคร): ในมาตรา ๖ ทวิ บรรทัดที่ ๒ นั้น
ข้าพเจ้ายังข้องใจ คือว่าข้อความที่ว่า
"และเมื่อผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟ
ได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อเป็นหนังสือ
จากกรมสรรพสามิตแล้ว จะขายให้แก่
บุคคลอื่นใดไม่ได้" ถ้าหากว่าบริษัทที่
เขาผูกขาดในเวลานี้ เขาจะเล่นลูกไม้กับ
รัฐบาล ว่าเราไม่ได้ทำสัญญากับบริษัท
ต่าง ๆ ไว้ ข้าพเจ้าอยากจะขอแปรญัตติ
เพิ่มลงไปว่า "จะขายให้แก่บุคคลอื่นใด
ไม่ได้" ถึงแม้จะได้ทำสัญญาหรือรับเงิน
ไว้แล้ว

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): หลัก
กฎหมายทั่วไป ไม่จำเป็น เมื่อเราออก
พระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา ผู้ที่ได้เข้า
ทำสัญญา ก็อาจหาเหตุที่ไม่ต้องปฏิบัติ
ตามสัญญาด้วยได้ เพราะเมื่ออำนาจ
กฎหมายมาขัดขวางที่ไม่ให้เราปฏิบัติตาม
สัญญา มีหลักกฎหมายอยู่แล้ว ไม่จำเป็น

พระประสงค์เกษมราษฎร์ (นคร
ราชสีมา): ในมาตรา ๖ ทวินตอนท้าย
มีอยู่ข้อหนึ่งที่ว่า "เว้นแต่จะได้รับ
อนุญาตจากเจ้าพนักงาน" ในข้อนี้ ถ้า
หากว่าเขาจะแก้ว่าเจ้าพนักงานนั้น ๆ
กำหนดผู้ใหญ่บ้านอนุญาตแล้ว เขาจะถือ
ว่าเป็นเจ้าพนักงานเหมือนกัน เช่นนั้นก็
น่าจะมีปัญหาขึ้นได้ เพราะฉะนั้นจึงอยาก
จะขอกำหนดไว้ให้ชัดว่าเจ้าพนักงานหน้า
ที่ไหน จะเป็นเจ้าพนักงานสรรพสามิต
หรือว่าเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจให้จำหน่าย
ได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): ใน
เรื่องนี้วิเคราะห์ศัพท์ในมาตรา ๓ อยู่
แล้ว คือวิเคราะห์ศัพท์ มาตรา ๓ ของ
พระราชบัญญัติเดิมว่า เจ้าพนักงาน

หมายความว่าเจ้าพนักงาน กรมสรรพ-
สามิต

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) :
ข้าพเจ้าขอเติมคำในบรรทัดที่ ๑ อีกสักคำ
คือ “ให้กรมสรรพสามิตมีอำนาจซื้อไม่ขีด
ไฟจากผู้มีหรือผู้ประกอบการอุตสาหกรรม”
ทั้งนี้เพราะเหตุว่า เราจะได้ควบคุมผู้ที่
ซื้อไม่ขีดไฟก็ไม่ได้ คือปรากฏว่ามีผู้
ไม่ขีดไฟไว้ และตัวผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้
ประกอบการอุตสาหกรรม เพราะฉะนั้น
จึงขอให้ควบคุมถึงผู้กักไว้ด้วย

อีกประการหนึ่ง กรมสรรพสามิต
ไม่ประสงค์จะให้ราษฎรซื้อราคาแพง
เพราะบางที่พวกพ่อค้าอาจจะรู้ว่าราคาไม่
ขีดไฟแพง อาจจะซื้อจากบริษัทจังหวัด
หรือกรมสรรพสามิตไว้ หรือกักเอาไว้
อีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นจึงใคร่ขอเติม
คำว่า “ผู้มีหรือผู้ประกอบการ”
ไว้

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : วิธี
การจะยุ่งยาก คำว่า “ผู้มี” นั้น คือทุกๆ
คนก็มีไม่ขีดไฟ ทั้งนี้ถ้าเราไปเลือกซื้อคน
นั้นไม่เลือกซื้อคนนั้น นั่นก็จะเปิดช่องทาง
ให้เกิดครหานินทาได้ แต่อย่างไรก็ตาม
พระราชบัญญัตินี้ออกไป ผู้ที่มีไม่ขีดไฟ

เก็บไว้ในเวลานี้ ก็เข้าใจว่าจะขายโดย
ราคาถูก เพราะเขารู้ว่าต่อไปกรมสรรพ-
สามิตจะซื้อ และการซื้อนั้นเพื่อจะขาย
โดยราคาที่อธิบดี กรมสรรพสามิตบอก
แล้วว่าจะคิดแต่ค่าขนส่งด้วย นิดหน่อย
เท่านั้น คือคิดแต่ราคาทุนเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นราคาก็คงจะลดลงไปเอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป-
ราชธานี) : ผู้แทนราษฎรจังหวัด
พระนครได้กล่าวเมื่อก่อน ทำให้ข้าพเจ้า
สงสัยว่าสัญญาจะซื้อขายที่มีอยู่นั้น จะขัด
กับกฎหมายหรือไม่ คือผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมจะทำสัญญาจะซื้อขายไว้
กับบริษัทไฟฟ้ายุโรป เช่นนี้ ถ้าผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมเขาบอกว่าไม่ยอมขายให้แก่
กรมสรรพสามิตซึ่งโดยมีสัญญาผูกมัด แต่
กรมสรรพสามิตก็บอกว่าสัญญานั้นขัดต่อ
กฎหมาย และเป็นโมฆะ นี่อาจจะทำให้
เป็นปัญหายุ่งยากในโรงศาล เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าอยากจะตัดปัญหาเสียเลย
แม้ว่าจะมีสัญญาซื้อขายก็ไม่ใช่ ข้อแก้ตัว
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ กล่าวคือ
ว่าถ้าระหว่างที่เราออกนั้น เขาจะบอกว่า
มีสัญญาจะซื้อขายกันแล้วผูกมัดเขาไม่ได้
ส่วนที่จะขายต่อไปนี้เป็นอีก ปัญหาหนึ่ง

นี้ก็จะขึ้นถึงโรงศาล และอาจจะขึ้นไป
ถึงศาลฎีกา เพราะเป็นปัญหาข้อกฎหมาย
และกว่าคดีจะไปถึง ศาลฎีกาก็เป็นเวลา
กว่าราวหนึ่งปี เพราะฉะนั้นจะเพิ่มข้อ
ความให้รัดกุมว่า การที่มีสัญญาซื้อขาย
กันก่อนวันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นข้อ
แก้ตัวของผู้นั้น นี้อาจจะทำให้รัดกุม
และไม่เกิดปัญหาโต้แย้งกันได้ ข้าพเจ้า
ขอเรียนรัฐบาลเช่นนั้น

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): เรื่อง
นี้จำได้บ้างเลา ๆ เท่านั้น มีอยู่ในหลัก
กฎหมายแพ่ง ๆ ว่าด้วยการชำระหนี้ แต่
ข้าพเจ้า ไม่ได้สอน กฎหมายมา หลายปี
เพราะมาทำการเมือง จำได้บ้างเลา ๆ
ว่าถ้าในกรณีการปฏิบัติตามสัญญานั้นไม่
อาจที่จะกระทำได้ด้วยเหตุพ้นวิสัย อย่าง
นี้ก็พ้นความรับผิดชอบไปได้ เคียงขึ้นจะมี
แก้ไขอย่างไรบ้างไม่ทราบ ให้ผู้ที่เรียน
ได้มาใหม่ ๆ ชี้แจงก็แล้วกัน เพราะ
เกี่ยวกับหลักกฎหมาย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป-
ราชธานี) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีชี้แจง
นั้น ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย คือว่าเมื่อ
มีกฎหมายแล้วอาจจะหลีกเลี่ยง คือผู้
ประกอบอุตสาหกรรมไม่จำเป็นต้องปฏิบัติก็

ได้ แต่ถ้าสมมติว่า ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
กรรมนั้นเองเขาเล่นบิดพลิ้ว ไม่ขายให้
กรมสรรพสามิต เขาบอกว่าเขามีพันธะ
เกี่ยวกับบริษัทไฟไทยไว้ ไม่ยอมขาย
เมื่อเขาไม่ยอมขายให้เช่นนั้น เราก็จะ
ต้องฟ้อง เมื่อมีการฟ้องร้องเช่นนั้น ก็
จะต้องไปถึงศาลฎีกา และตามความเห็น
ของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าจะเป็นโมฆะ คือ
อย่างนี้ไม่จำเป็นต้องทำ แต่ที่นี้ผู้ประกอบ
อุตสาหกรรมเขาหาทางหลีกเลี่ยง กับกรม
สรรพสามิต เรื่องก็จะขึ้นสู่ศาล จะเกิด
ความยุ่งยาก แต่ตามกฎหมายตามที่ท่าน
รัฐมนตรีชี้แจงนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นชอบ
แต่อยากจะเรียนว่า วิธีที่เขาจะเล่นแกล้ง
เราระหว่างเดือนสองเดือนเช่นนั้น ก็อาจ
จะซุกซลัก เพราะฉะนั้นเราควรจะเพิ่ม
ว่า "ถึงแม้มีสัญญาแล้วก็ยกขึ้นเป็นข้อ
แก้ตัวไม่ได้" ก็ยกเอามาตรา ๑๑ มาลง
โทษได้

นายพน สุพรรณสาร (พระนคร-
ศรีอยุธยา) : ปัญหาที่ท่านผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี และผู้แทน ราษฎร
จังหวัดพระนครสนใจนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
เราจะแก้ไข ได้ ทั้งที่ ท่าน ผู้แทน ราษฎร
จังหวัดชัยนาทเสนอ ก็หมายความว่า

ในเรื่องนี้มีว่าให้กรมสรรพสามิตมีอำนาจซื้อไม้ขีดไฟจากผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟ เคียงวันเขาประสงค์จะทำสัญญาจะซื้อจะขายให้แก่บุคคลผู้อื่นแล้ว ที่นี้เราเดิมน่า ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ที่มีไม้ขีดไฟแล้ว เช่นนี้ไม้ขีดไฟที่ไหนเราก็หาซื้อได้ แต่ว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราไม่ได้แสดงความจำนง ก็ไม่ได้หมายความว่า มีทั่ว ๆ ไป เราไปแสดงความจำนง เราแสดงความจำนงจะซื้อแต่ผู้ที่มีไม้ขีดไฟมาก ๆ ก็คือผู้ที่จะทำให้ราคาลดลงในวันเท่านั้น เช่นสมมติว่าอย่างที่ท่านอธิบดีกรมสรรพสามิตชี้แจงแล้วว่าบริษัทไฟไทยได้ทำสัญญารวบรวมจากบริษัทประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟเช่นนี้ ก็จะต้องส่งไม้ขีดไฟทั้งหมดให้แก่บริษัทไฟไทย บริษัทไฟไทยนี้ไม่ใช่เป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรม เราก็ควรจะจัดการซื้อจากบริษัทไฟไทย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเดิมน่าว่า “มี” คือใส่ผู้ที่มีไว้ด้วย ถ้าเดิมน่าไว้แล้ว ปัญหาที่ได้เถียงกันนั้นก็หมดไป คือว่าจะเป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมก็ดี หรือผู้ที่มีไว้ก็ดี กรมสรรพสามิตจะแสดงความจำนงไว้ได้ทั้งสิ้น คือเอาแต่ผู้ที่มีไว้จนทำให้ราคาลดลงในวัน คือเขากว่านซื้อไว้

หมดเช่นนี้ เราอาจจะไม่มีอำนาจซื้อจากผู้ที่ไม่ได้ประกอบ การ อุตสาหกรรมไม้ขีดไฟ ข้าพเจ้าจึงขอประทานหารือว่าจะเดิมน่าว่า “มีไว้” ด้วย อำนาจของกรมสรรพสามิตก็จะมีเด็ดขาดขึ้น และจะป้องกันเหตุต่าง ๆ ไว้ด้วย

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ตามที่ท่านผู้แทนผู้ยื่นเสนอนั้น คຸ້ມໄດ້ເໝືອນກັນ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปราชธานี) : การคຸ້ມพอจะคຸ້ມໄດ້ แต่ว่าการที่เราจะเขียนกฎหมายไว้ว่าให้รัฐบาลมีอำนาจที่จะซื้อไม้ขีดไฟจากใคร ๆ ได้ ถึงแม้ว่าจะมุ่งหมายให้ซื้อจากบริษัทไฟไทย แต่คຸ້ມหนังสืออาจจะเป็นการซื้อจากใคร ๆ ก็ได้ ในทางสปีริต (Spirit) กฎหมาย ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย แต่ว่าจะเดิมน่าจะขายให้ผู้อื่นก็ไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน การซื้อขายนี้จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับเจ้าพนักงานหาได้ไม่ เฝືມอย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจะดี

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ในการทำงานที่จะให้ชัด ความจริงรัฐบาลไม่

น่าจะขัดข้อง แต่มองไปในหลักกฎหมาย ถ้าหากว่าในพระราชบัญญัตินี้เราจะต้องใส่ไว้เช่นนั้น ในพระราชบัญญัติอื่น ๆ เราจะต้องใส่ความข้อนั้นไว้ด้วย สงสัยไปในทางนั้นเท่านั้น

นายฟอง สิทธิธรรม (อุป-
ราชธานี) : ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยทั้งสองฝ่าย คือท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบล-
ราชธานีเพื่อนข้าพเจ้าว่าในมาตราอันควร
จะบัญญัติข้อความให้มิว่าถ้าหากว่ามีสัญญา
กับบุคคลภายนอกก็ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ไม่
ได้นั้นเป็นปัญหาเรื่องการป้องกันการเข้า
ใจผิด ในการที่ปัญหามาตรานี้ ส่วนผู้
แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและ
จังหวัดชัยนาททำให้ข้อโต้แย้งจากบุคคลทั่วไป
ไปซึ่งแล้วแต่ดุลพินิจของเจ้าพนักงาน
สรรพาสามิตเช่นนั้น นั้นเป็นปัญหานโยบาย
ทั้งสองฝ่ายเถียงกันคนละแนว แต่อย่าง
ไรก็ดี ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยทั้งสองฝ่ายดัง
ต่อไปนี้

ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า ไม่น่าจะ
นำมากล่าวเช่นนั้น เช่นเป็นต้นบริษัทและ
เอกชนได้ตกลงซื้อกันแล้วก่อน พระราช
บัญญัตินี้ออกไป เราก็ไม่ควรจะเกี่ยวข้องกับ
เขา เขาอาจจะขายให้แก่ราษฎรด้วย

ราคาถูก หรือมิฉะนั้นเขาก็จะขึ้นราคาสูง
แข่งกับกรมสรรพาสามิตไม่ได้ เพราะท่าน
อธิบดีกรมสรรพาสามิตก็ได้รับรองแล้วว่า
จะไม่ขึ้นราคาให้มากเกินไป และแม้
กรมสรรพาสามิต จะซื้อจากบุคคลอื่นบ้าง
ก็คงจะไม่เป็นนโยบายที่จะให้ใช้พระราชบัญญัติ
นี้ถอยหลังหรือให้เป็นผลร้ายแก่บุคคล
ที่ทำสัญญาแล้ว แต่อย่างไรก็ดี ทั้งสอง
ปัญหานี้ก็หมายความว่า เราไม่น่าจะเกี่ยว
ข้องกับบุคคลภายนอกซึ่งเขาได้รับ ประ-
โยชน์ไปแล้วโดยสัญญาตามกฎหมายแพ่ง
ตามธรรมดาแล้ว ก็อันนี้เป็นเรื่องนโยบาย
และผลร้ายก็จะตกอยู่กับราษฎร เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าตามร่างของรัฐบาล
นี้ดีแล้ว

นายทองม้วน อัดถากร (มหา-
สารคาม) : ข้าพเจ้าใคร่จะขอเสนอ
ความเห็นต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังดังนี้ ถ้าหากว่าท่านเห็นด้วยขอ
โปรดเติมลงไปด้วย คือว่าตามที่คุณพิณฯ
และคุณศิริฯ เสนอนั้นใช้คำว่า "มี" เติม
ลงไป ก็มีข้อความเพิ่มเติมตอนท้ายว่า
มีอยู่ในความครอบครองเกินกว่าจำนวน
เท่านั้น ๆ รัฐบาลก็อาจจะซื้อได้ นี่อาจ
จะเป็นปัญหา เพราะบริษัทไฟฟ้ายี่ห้อ
ไม้ขีดไฟไว้เป็นจำนวนมาก และอีกประ-

การหนึ่ง ใครจะขอเรียนถามรัฐบาลว่า ในการที่รัฐบาล จะ ขอ ชื้อ ตามราคา ซึ่ง ผู้ ประกอบอุตสาหกรรมไม้ขีดไฟ ให้ถือ ราคาที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมขายส่ง ตัวอย่างเวลานเขาอาจจะขายส่งในราคาแพง และจะทำให้ราคาไม้ขีดไฟแพงขึ้น นั้น ท่านรัฐมนตรีมีทางที่จะแก้ไขให้ราคาไม้ขีดไฟถูกลงได้หรือไม่

นาย วณิช ปานนนท์ (สมาชิก ประเภทที่ ๒) : ปัญหาเท่าที่ท่าน สมาชิกบางท่านที่เสนอมาก็มีความวิตกว่า บางบริษัทจะซื้อไม้ขีดไฟไปกักกันไว้ จะ ทำให้กรมสรรพสามิตไม่มีอำนาจที่จะ ชื้อ ได้ ปัญหาที่น่าจะเกี่ยวกับข้อเท็จจริง อีกประการหนึ่ง เมื่อเกี่ยวกับข้อเท็จจริง แล้ว ควรที่อธิบดีกรมสรรพสามิตน่าจะ จะชี้แจงได้ นอกจากข้อเท็จจริงแล้ว ที่ ท่านอธิบดีกรมสรรพสามิต ได้อภิปราย มา แล้ว ราคาบังคับแพง และกรมสรรพสามิตมีความประสงค์ที่จะซื้อจากโรงงาน อุตสาหกรรมมา เพื่อทำให้ราคาถูกลง ความจริงก็มีอยู่ว่า โรงงานอุตสาหกรรมนั้น ยังจะทำไม้ขีดไฟต่อไปอีก และยังสามารถ ราคาต่อไปอีกด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ซื้อ ไปกักกันราคาเพื่อขาย ใน ราคาแพง เช่น นั้นแล้ว กรมสรรพสามิตก็มีสิทธิ์ที่จะซื้อ มาไว้ด้วยราคาถูก เพราะฉะนั้นขอนักนำ

จะตกไป จึงขอเสนอสนับสนุนให้เป็นไป ตามร่างเดิมของรัฐบาล

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูก่เกิด): ความจริงเท่าที่ข้าพเจ้า ได้ฟัง คำอภิปราย มาหลายฝ่าย แต่ประเด็นเท่าที่ผู้แทน ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานีเสนอในข้อที่ ว่า ถ้าหากว่าพระราชบัญญัตินั้น ออก ไปแล้ว ทางผู้ประกอบอุตสาหกรรมมี ทางที่จะหลีกเลี่ยงกรมสรรพสามิตได้ เรา จึงคิดป้องกันในทางนั้น คือ ทางที่จะ หลีกเลี่ยง ได้ก็โดยว่าพระราชบัญญัติใน มาตรา ๓ วรรค ๑ นั้นข้อความไม่ชัดแจ้ง ถ้าหากว่า พระราชบัญญัตินั้น ออกไปแล้ว ผู้ประกอบ อุตสาหกรรมมีสัญญาผูกมัด อยู่กับผู้ซื้อ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เขาอาจ จะหาทางอ้างได้ว่าเขามี ข้อผูกมัดอยู่ก่อน ที่พระราชบัญญัตินั้นจะบังคับ กฎหมายนั้น จะมีผลย้อนหลังได้หรือไม่ นี่เป็นปัญหา ที่จะต้องแก้ไข ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วถึงแม้ ว่าจะออกกฎหมายไป ข้าพเจ้าเชื่อว่า เราไม่มีทางที่จะบังคับเขาได้เลย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อภิปรายมามากแล้ว และท่านรัฐมนตรี ก็ชี้แจงแล้ว ถึงแม้มีสัญญากันแล้ว ก็ใช้ไม่ได้

นายทอง กัณฑ์ธรรม (แพร์) :
ในการแปรญัตติอย่างนี้รู้สึกลำบาก แต่
ข้าพเจ้าจะขอแปรญัตติในประเด็นอื่น ซึ่ง
ไม่ใช่ประเด็นที่โต้แย้งกัน แต่อยู่ใน
หลักเดียวกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เอาประเด็นที่โต้แย้งกันเสียก่อน แล้ว
ค่อยเสนอใหม่

นายชิม วีระไวทยะ (สมาชิก
ประเภทที่ ๒) : เพื่อระงับการโต้แย้ง
คือ พระราชบัญญัติ มาตรการนี้ ใช้บังคับ ได้
เพราะเหตุว่าการปฏิบัติในการชำระภาษี
ค่าไม่ซีดไฟ หรือการขายไม่ซีดไฟให้ข้อ
เท็จจริงได้ และพระราชบัญญัตินี้ออกไปก็
รู้ว่าไม่ซีดไฟที่ไม่เสียภาษีสอดคล้องเท่าไร
และไม่ซีดไฟนั้นกรมสรรพสามิตก็ได้มีสิทธิ
ซื้อได้ ส่วนไม่ซีดไฟที่ซื้อแล้วและชำระ
ภาษีแล้ว กรมสรรพสามิตเข้าใจว่าจะไป
แตะต้องเขาไม่ได้ และที่จะหลีกเลี่ยงนั้น
ก็เห็นจะไม่มีทาง และใครจะไปแตะต้องก็
ไม่ได้ และยิ่งกว่านั้นกฎหมายฉบับนี้ยก
เลิกสัญญาทุกฉบับ เป็นเหตุให้ผู้ประกอบ
อุตสาหกรรมไม่ต้องรับผิดชอบผู้ทำสัญญา
ได้ไหนเขาจะไปหลีกเลี่ยงไป สมคบกับผู้
ซื้อหรือผู้จะซื้อไว้แล้ว และก็มีมาตรา ๑๑
ลงโทษได้ เพราะหลีกเลี่ยงนั้นจะแปลแค่

ไหนก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านก็พอแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีใครพูด ข้าพเจ้าเห็นว่าประเด็น
ปรารภด้วยกันเท่านั้น เพราะฉะนั้นมาตรา
๖ ทวิ อ่านได้ความว่าอย่างนี้ ให้กรม
สรรพสามิตมีอำนาจซื้อ ไม่ซีดไฟจากผู้
ประกอบอุตสาหกรรมไม่ซีดไฟ หรือเมื่อ
ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ไม่ซีดไฟ ได้รับ
แจ้งความเป็นหนังสือจากกรมสรรพสามิต
แล้ว จะขายให้แก่บุคคลอื่นใดไม่ได้ เว้น
แต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

นายทอง กัณฑ์ธรรม (แพร์) :
ข้าพเจ้าขอแปรญัตติเปลี่ยนคำว่า “เว้น
แต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน” เป็น
ว่า “เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี
กรมสรรพสามิต” ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าได้
ยื่นท่านรัฐมนตรีอ่านคำวิเคราะห์ศัพท์คำ
ว่า “เจ้าพนักงาน” เห็นว่าเจ้าพนักงาน
ตามคำวิเคราะห์ศัพท์เดิมนั้นเป็นคำที่กว้าง
ขวาง เพราะถ้าบังเอิญเจ้าพนักงานไปขอ
อนุญาตโดยอธิบดีกรมสรรพสามิตไม่รู้ จึง
ขอให้เห็นว่า ให้อธิบดีอนุญาต เพราะ
ว่าโรงงานอุตสาหกรรมนั้นไม่มีมากมายนัก

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่ซีด
ข้องและเพื่อแก้ไขข้องใจ ข้าพเจ้ามานึก

ดูว่าถ้าหากว่าเป็นถ้อยคำอย่างนี้ และไม่
กระทบกับหลักกฎหมาย ซึ่งต่างคนต่างไม่
ได้เตรียมเขียนมา สำหรับอธิบดีกรม
สรรพสามิตไม่ขัดข้อง จะขายให้แก่
บุคคลอื่นใดไม่ได้นั้นเปลี่ยนเป็นห้ามมิให้
ขายให้แก่บุคคลอื่นใด เว้นแต่จะได้รับ
อนุญาตจากกรมสรรพสามิต

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป
ราชธานี) : พอใจ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : แก้ว
เห็นว่า “ห้ามมิให้ขายแก่บุคคลอื่นใด
เว้นแต่ จะ ได้รับ อนุญาต จาก อธิบดีกรม
สรรพสามิต”

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
อ่านว่า “มาตรา ๖ ทวิ ให้กรมสรรพ-
สามิตมีอำนาจซื้อ ไม้ขีดไฟจากผู้ประกอบ
อุตสาหกรรม ไม้ขีดไฟ และเมื่อผู้ประกอบ
อุตสาหกรรม ไม้ขีดไฟ ได้รับแจ้งความจำนง
ขอซื้อเป็นหนังสือจากกรมสรรพสามิตแล้ว
ห้ามมิให้ขายแก่บุคคลอื่นใด เว้นแต่จะ
ได้รับอนุญาตจากกรมสรรพสามิต”

นายฟอง สิทธิธรรม (อุป
ราชธานี) : ข้าพเจ้ามีความข้องใจพรรค
เดียวกันกับท่านผู้แทนราษฎร จังหวัดแพร่
คือเมื่อ กน. เรา ได้ พุก กน. มา หลาย ฝ่าย แล้ว

ว่า จะ ป้องกัน การ คำ เช่น นั้น เช่น นั้น แต่
ว่า ไหน ๆ เราก็ ได้ออก พระราชบัญญัติ
แล้ว ข้าพเจ้า คิด ว่า ไม่น่า จะ ยก การ นั้น ให้
แก่ เจ้า พนักงาน คือ ที่ แก้ว ใหม่ นั้น ว่า

อธิบดีกรมสรรพสามิต เพราะเหตุว่า
กรณีใดที่จะต้องรับอนุญาตตามนั้น ข้อ
เท็จจริงนั้นอธิบดีกรมสรรพสามิตและท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเศรษฐกิจ
แล้วกับบัญญัติเป็นกฎหมายเสียทีเดียว เพื่อ
กันความครหานินทาของผู้ใหญ่ จะให้
ผู้น้อยก็ไม่ไว้วางใจ จะให้ผู้น้อยก็ไม่
น่าดู ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตัดออกทั้งวรรค

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่มีใครรับรอง

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชัยนาท) :
เพื่อสนับสนุนปัญหาข้อเท็จจริงต่อทางเจ้า
พนักงานได้อุญาตหรือไม่ ข้าพเจ้าขอ
แปรญัตติเพิ่มเติมว่า “เว้นแต่จะได้รับ
อนุญาตจากเจ้าพนักงานเป็นหนังสือ”

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่มีผู้รับรองท่าน ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป
ราชธานี) : คำว่า “ไม่ให้” เมื่อ กน.
ธรรมดาเราใช้ว่า “มิให้” อีกประการ
หนึ่งคำว่า “อธิบดีกรมสรรพสามิต”

นี้วิเคราะห์ศัพท์เดิมวิเคราะห์ไว้ในกฎ-
หมายหรือเปล่า ถ้ามีก็ไม่ต้องเติม

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่มี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

ราคาที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมจะขายให้แก่กรมสรรพสามิตนั้น ให้ถือราคาของผู้
ประกอบอุตสาหกรรมขายส่งในขณะที่ได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อ

เมื่อมีเหตุสมควร ต้องเพิ่มหรือลดราคาตั้งกล่าว ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือ
กรมสรรพสามิตอาจเสนอขอเพิ่มหรือลดก็ได้ ถ้าตกลงกันกำหนดราคาใหม่ไม่ได้ ผู้
ประกอบอุตสาหกรรมและกรมสรรพสามิตชอบที่จะตั้งอนุญาโตตุลาการได้ฝ่ายละหนึ่งคน
และถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกัน ให้อนุญาโตตุลาการตั้งบุคคลภายนอกอีกคนหนึ่ง
เพื่อชี้ขาด ถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันในการตั้งผู้ชี้ขาด ให้รัฐมนตรีว่าการกระ-
ทรวงการคลังมีอำนาจตั้ง

คำวินิจฉัย ของอนุญาโตตุลาการหรือผู้ชี้ขาดให้ถือเป็นเด็ดขาด เว้นไว้แต่เมื่อ
มีข้ออ้างแสดงว่า อนุญาโตตุลาการหรือผู้ชี้ขาดมิได้ทำการโดยสุจริตหรือได้วินิจฉัย
โดยหลงผิดในข้อเท็จจริง เมื่อมีข้ออ้างเช่นนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
เป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยนั้นให้ถือเป็นเด็ดขาด

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อ-
บราชธานี) : ข้าพเจ้าขอร้องใจในวรรค
๓ ที่ว่า ราคาที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
จะขายให้แก่กรมสรรพสามิตให้ถือ ราคา
ที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมขายส่งในขณะ
ที่ได้รับแจ้งความจำนงขอซื้อ ในกรณีนี้
อย่างที่ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรีได้
กล่าวเมื่อตะกัณว่า อาจจะมีการรวบไหล

ราชธานี) : เมื่อไม่มี ก็พอใจแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

คำว่า "ไม่" หรือ "มี" ก็พอใช้กันแล้ว
ได้แบบตามกฎหมาย ขอให้เลขาธิการ
สภา ฯ อ่าน

ไป เพราะฉะนั้นราคาขายส่งนี้เขาอาจ
จะทำสัญญาส่งคืน เพราะฉะนั้น นอก
จากวิธีแก้ในวรรค ๔ ก็นอกจากจะลด
หรือเพิ่มภายหลังแล้ว เราจะให้ราคา
น้อยลงได้ด้วยประการใด อย่างเช่น วัน
นี้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตั้งราคาสิน
ค้าของเขาไว้ราคาหนึ่งซึ่งสูงมาก กรม

สรรพสามิตก็ต้องซื้อตามราคานั้นไปก่อน จนกว่าจะได้วิธีแก้ตามวรรค ๔ เรื่อง ขอแก้ ขอลดคนนั้นก็จะตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้น กว่าที่จะวินิจฉัยเสร็จก็เป็นเวลานาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้กำหนดไว้ทีเดียวว่า ราคาของสินค้าที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประกอบขนนั้นให้กรมสรรพสามิตเป็นผู้กำหนดเสียเอง ที่นี้ทางแก้ก็คือในวรรค ๔ เมื่อกรมสรรพสามิตกำหนดแล้วเช่นนั้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาจจะขอเพิ่มหรือลดก็ได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ตามความยุติธรรมนั้น ก็ควรจะจัดการโดยทางอนุญาโตตุลาการ แต่เพื่อสะดวกหรือเพื่อความรวดเร็ว ก็อาจจะทำได้ตั้งกล่าวแล้ว คือแปลว่า ถ้าหากกรมสรรพสามิตเห็นว่า ราคาขายส่งนั้นเป็นราคาแพง ขอให้กำหนดราคาชั่วคราวขึ้น จ่ายเงินให้เขาไปก่อนตามราคานั้นแล้วมาว่ากัน ในราคาอันแท้จริงภายหลัง ถ้าเช่นนั้น จะทำให้ความยุติธรรมแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมคึก

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ถ้าทางกระทรวงการคลังมีทางแก้ อย่างที่อภิปรายเมื่อกัน ข้าพเจ้าก็พอใจ หมายความว่า จะแก้กัน

ภายหลัง ส่วนบัญชีนั้นข้าพเจ้าขอผ่านไป แต่ขอแปรญัตติในวรรค ๕ และวรรค ๖ ขอแก้คำว่า “เป็นเด็ดขาด” นั้น ในพระราชบัญญัติป่าไม้และพระราชบัญญัติอื่น ๆ เราเคยแก้ตามด้วยคำนี้ คือให้ถือเป็นที่สุด คำว่า “เด็ดขาด” นั้นเป็นคำแรง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตกลงว่า คำว่า “เด็ดขาด” ๒ แห่งให้แก้เป็นว่า “ให้ถือเป็นที่สุด”

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่ขัดข้อง และเพื่อที่จะให้ด้อยค่าชัดเจนในการที่จะหาทางแก้ก็ขอให้เติมความลงไปอีกวรรคหนึ่งก่อนที่จะจบมาตรา ๖ ทวิ เป็นวรรคสุดท้าย มีความว่า “ในระหว่างที่อนุญาโตตุลาการ หรือผู้ชี้ขาด ยังมีได้กำหนดราคาเป็นอย่างอื่นนั้น ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจที่จะกำหนดราคาเพื่อจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นการชั่วคราวก่อนได้”

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๖ ทวิ ตอนสุดท้ายอ่านว่า “ในระหว่างที่อนุญาโตตุลาการ หรือผู้ชี้ขาด ยังมีได้กำหนดราคาเป็นอย่างอื่นนั้น ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมี

อำนาจที่จะกำหนดราคาเพื่อขายให้แก่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมเป็นการชั่วคราวก่อนได้”

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ขอประทานโทษ ปัญหาถ้อยคำนี้เดียว ที่ท่านผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานีเสนอคำว่า “เป็นเต็ชชาติ” แก่เป็นว่า “เป็นที่สุด” นั้นแต่เดิมเป็น “เป็นที่สุด” แล้วก็แกมาเป็น “เป็นเต็ชชาติ” ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะอย่างไรเสียแล้ว ท่านผู้ก็เป็นกรรมาธิการในพระราชบัญญัตินั้น คือพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ เราแกจาก “เป็นที่สุด” มาเป็น “เป็นเต็ชชาติ” โดยที่เอากฎหมายฉบับใหม่ที่ที่สุดคือ พระราชบัญญัติการพิมพ์ที่ออกไปแล้วซึ่งประกาศใช้แล้วเป็นหลักข้าพเจ้าคิดว่าปล่อยไปเป็น “เป็นเต็ชชาติ” ไม่อย่างนั้นจะมาโต้กัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ไม่ขัดข้อง

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าอยากจะขอข้อความเข้าใจในวรรค ๓ และวรรค ๔ คือว่าที่เขียนอย่างนั้นยังไม่ถูกต้องกับวิธีตั้งอนุญาโตตุลาการในประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง คือ “ผู้ช

ชาติ” เป็น “ประธาน” ไป ข้าพเจ้าอยากจะขอแปรญัตติตั้งนี้ เพื่อให้ถูกต้องกลมกลืนกับประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งในเรื่องการชี้ขาดโดยมีการตั้งอนุญาโตตุลาการคือวรรค ๓ ที่ว่า “ถ้าตกลงกันกำหนดราคาใหม่ไม่ได้ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและกรมสรรพสามิตชอบที่จะตั้งอนุญาโตตุลาการได้ฝ่ายละหนึ่งคน” ควรจะหยุดแค่นั้น ขอตัด “เพื่อเป็นผู้ชี้ขาด” ออก และต่อไป “และถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกัน” ขอตัดคำว่า “ในการชี้ขาด” ออก “ให้อนุญาโตตุลาการตั้งบุคคลภายนอกอีกคนหนึ่งเพื่อเป็นผู้ชี้ขาด ถ้าอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันในการตั้งผู้ชี้ขาด” คือคำ “ประธาน” ขอแก้เป็น “ผู้ชี้ขาด” แล้วก็ “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจตั้ง”

เมื่อแก้ตามที่ข้าพเจ้าว่าตั้งนี้แล้ว ถ้าหากว่าเป็นการผิดตามวรรค ๔ ฉบับนี้แล้ว ก็จะได้ใช้บังคับกันตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง เพราะฉะนั้นในวรรค ๔ ที่ว่า “คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการหรือ ประธาน ให้ถือเป็นเต็ชชาติ เว้นไว้แต่เมื่อมีข้ออ้างแสดงว่า อนุญาโตตุลาการหรือ ประธานมิได้ทำการโดย

สุจริต หรือได้ช้ขาดโดยหลงผิดในข้อเท็จจริง" คำว่า "ช้ขาด" นี้ขอแก้เป็น "วินิจฉัย" คำว่า "ประธาน" ขอแก้เป็น "ผู้ช้ขาด" เพราะเหตุว่าเมื่ออนุญาตตุลาการ หรือผู้ช้ขาด ได้ช้เป็น อย่างไรก็ดี ตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งก็เป็นคดีขาด อย่างเช่นที่ได้มีการบังคับช้ที่คดีการไฟฟ้ช้ ทำการชลประทาน กติวิธีพิจารณาอยู่แล้ว และช้ที่ว่าคำช้ขาดของอนุญาตตุลาการ ถ้าฟ้องในโรงศาลเมื่อ ไม่มีใคร ปฏิบัติตาม ก็ช้ให้บังคับได้ และศาลจะต้องตัดสินตามท้อนุญาตตุลาการช้ขาด เว้นแต่การไม่ช้เป็นไปโดยสุจริต ศาลอาจจะเพิกถอนได้ นั้นเป็นไปในตัวเสร็จ ถ้ารับคำแปรญัตติของข้าพเจ้าคั้งนี้แล้ว จะเป็นการกลมกลืนกับ ประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งและไม่เสียความเลย ถ้าคงไว้ตามร่าง ก็จะเป็นการแก้ประมวลวิธีพิจารณาความแพ่งไป

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ถ้อยคำตามที่ท่านเจ้าคุณท่าน ช้ให้แก้ช้ช้ไม่ขัดข้อง คือความในวรรค ๓ คงแก้ถ้อยคำตามที่ท่านเสนอ ในเรื่อง การที่จะให้ปฏิบัติตาม ประมวลวิธีพิจารณาความ

แพ่ง โดยเหตุฉนั้น จึงเห็นว่าเรื่องนี้เป็นไปในเรื่องทางปกครองเป็นส่วนใหญ่ และเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาษีอากร จึงอยากจะให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลัง มีอำนาจเต้จขาดที่เต้จเหมือนอย่างเรื่องภาษีอากรอื่น ๆ เหตุฉนั้น แทนที่จะให้เรื่องนี้เป็นไปทางศาลซึ่ง จะต้องไปบังคับคดีและใช้เวลามากมายก็ได้ ก็เปลี่ยนหลักของประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่งไปเล็กน้อย แต่ตามถ้อยคำที่ท่านเสนอมานั้นเต้แล้ว และถูกต้องแล้ว ช้ให้แก้ตามท่าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่า วรรค ๓ อ่านว่า "เมื่อมีเหตุสมควรต้องเพิ่มหรือลดราคาตั้งกล่าว ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือกรรมสรรพสามิตอาจเสนอขอเพิ่มหรือลดค้ได้ ถ้าตกลงกันกำหนดราคาใหม่ไม่ได้ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและกรรม สรรพสามิตชอบที่จะช้อนุญาตตุลาการได้ ฝ่ายละหนึ่งคน และถ้าอนุญาตตุลาการไม่ตกลงกัน ให้อนุญาตตุลาการ ตั้งบุคคลภายนอกอีกคนหนึ่งเพื่อช้ขาดถ้าอนุญาตตุลาการไม่ตกลงกันในการตั้งผู้ช้ขาด ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจตั้ง"

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : และเมื่อยอมตามคำที่ท่านเสนอมาแล้ว ข้อความในวรรค ๔ นั้นก็ขอแก้ไขด้วยว่า “คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ หรือประธานให้ถือเป็นเด็ดขาด เว้นไว้แต่เมื่อมีข้ออ้างแสดงว่า อนุญาโตตุลาการ หรือประธานมิได้ทำการโดยสุจริต หรือได้ชี้ขาดโดยหลงผิดในข้อเท็จจริง เมื่อมีข้ออ้างเช่นนั้นให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้วินิจฉัยนั้น ให้ถือเป็นเด็ดขาด(หรือเป็นที่สุดอะไรก็ตามที่จะได้ตกลงกัน)”

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : วรรคที่ ๔ คำว่า “ประธาน” ขอแก้ไขเป็น “ผู้ชี้ขาด”

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : คำว่า “คำชี้ขาด” ขอแก้ไขเป็น “คำวินิจฉัย”

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ในวรรคที่ ๕ อ่านว่า คำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการ หรือผู้ชี้ขาดให้ถือเป็นเด็ดขาด เว้นไว้แต่เมื่อมีข้ออ้างแสดงว่า อนุญาโตตุลาการหรือผู้ชี้ขาดมิได้ทำการ

โดยสุจริต หรือได้ชี้ขาดโดยหลงผิดในข้อเท็จจริง....

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ขอแก้ไขเป็นหรือได้วินิจฉัยโดยหลงผิด.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :หรือได้วินิจฉัยโดยหลงผิดในข้อเท็จจริง เมื่อมีข้ออ้างเช่นนั้น ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยให้ถือเป็นเด็ดขาด

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : ตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการ เพราะฉะนั้นในทุกคำที่มีว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น เพราะในพระราชบัญญัตินี้มีแล้วว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการ เพราะฉะนั้นเขียนแต่เพียงว่า รัฐมนตรีก็เห็นจะพอ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่มีวิเคราะห์ศัพท์บัญญัติไว้ กฎหมายตั้งแต่ปี ๒๔๗๔

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๔

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอแก้ไขถ้อยคำเล็กน้อย ในบรรทัดที่ ๓ คำว่า "นั้นเสีย" ขอตัดออก ในบรรทัดที่ ๗ ขอตัดคำว่า "แห่งพระราชบัญญัติ" กับในบรรทัดที่ ๘ ขอตัดคำว่า "ผู้นั้น" เพื่อให้ตรงกับกฎหมายซึ่งกำลังร่างอยู่นั้น อันเป็นเรื่องถ้อยคำ และบรรทัดสุดท้ายตัดคำว่า "แห่งพระราชบัญญัติ" ทิ้งในเรื่องกำหนดโทษข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะกำหนดโทษทางจำคุกไว้ด้วย ผู้ประกอบอุตสาหกรรมนั้นเป็นบุคคลเช่นไร สภาฯ นี้ย่อมทราบอยู่แล้ว เราระวังโทษไว้แต่เพียงโทษปรับสถานเดียว โดยไม่ให้มีโทษจำคุกไว้ั้น การปราบปรามอาจจะไม่ได้ผลโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติเพิ่มโทษจำคุก ซึ่งจะเอาเพียงโทษนั้นค่อยตกลงกันภายหลัง ผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง

นายเปี่ยม บุญยโชติ และหลวงชกรกลางสนาม รับรอง

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้อความที่สมาชิกขอแก้ นั้นข้าพเจ้าไม่ข้องใจที่จะกำหนด แต่การที่จะให้เพิ่มโทษจำคุกนั้นข้าพเจ้าไม่เห็น

ด้วย จริง ความผิดตามพระราชบัญญัติก็คือความผิดซึ่งเราบัญญัติขึ้น ไม่ใช่ความผิดที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่สภาฯ ธรรมชาติของมนุษย์ อะไรเป็นของที่รัฐบาลจะขายและเขาก็จะขาย เมื่อเขาทำผิดก็จะเอาคุณมาเป็นการบังคับ เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ใช่เจตนาอันแท้จริง ไม่เหมาะสม ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอกราบเรียนแปรญัตติของข้าพเจ้านี้ด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ อย่าเพิ่งแปรเลยท่าน เอาตามที่นายทองอินทร์ว่า ในมาตรา ๔ บรรทัดที่ ๓ ตัด "นั้นเสีย" ออก

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ตัดถ้อยคำ ไม่ขัดข้อง แต่โทษจำคุกก็ไม่อยากจะให้มีไว้ในขณะนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นายทองอินทร์ จะว่าอย่างไร? ถ้อยคำนั้นท่านรัฐมนตรียอมแล้ว แต่จำคุกนั้นมีความเห็นคล้ายๆ กับนายฟอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ในพระราชบัญญัติบางฉบับที่เราผ่านสภาฯ ไปแล้วมีแต่ปัญหาเพียงเล็กน้อย เช่นพระราชบัญญัติจัดทำ

งานให้ผู้ไร้อาชีพเราก็อยังมีโทษจำคุก
เรื่องป่าเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ราษฎรจะไปหัก
ร้างตางพงปลูกข้าวเราก็อยังมีโทษจำคุก
และเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างยาสูบเราก็อ
มีจำคุก นั่นเป็นทางปฏิบัติเกี่ยวกับผู้ยาก
จนเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งสน^๕ ที่เห็นผู้ประกอบ
อุตสาหกรรมไม้ขีดไฟเรารู้แล้วว่าไม่ใช่
คนไทยและการจำคุกนั้นเมื่อจำคุกเขาแล้ว
เราก็อถือเป็นเหตุเนรเทศได้ โดยถือว่า
เป็นการทำให้กระทบกระเทือนต่อสวัสดิ
ภาพของประชาชน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอเสนอให้เพิ่มโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี
ผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย.....

นายขิม วีระไวทยะ (สมาชิก
ประเภทที่ ๒) : เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นนิติบุคคล
ทั้งสน^๕ คุไม่มีทางที่จะลงโทษ ถ้าเขียนไว้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยก็แล้วกัน ผู้ใดเห็น
ควรเพิ่มโทษมาตรา ๑๑ ให้มีโทษจำคุก
ตามที่นายทองอินทร์ ฯ เสนอมา ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๓ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๔๒ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ฝ่ายที่เห็นด้วยมี ๑๓ คะแนน ฝ่ายที่ไม่
เห็นด้วยมี ๔๒ คะแนน เป็นอันว่าที่
ประชุมไม่เห็นด้วย ส่วนที่จะให้แก้ด้วย
คำสั่งพระราชบัญญัติให้ตัดออก ไม่มี
ขัดข้อง

นายทอง กันทาธรรม (แพร่) :
มาตรา ๑๑ วรรค ๑ ตอนสุดท้าย คือ
ปรับไม่เกินหมื่นบาทกับให้ปรับไม้ขีดไฟซึ่ง
ไม่ได้เสียภาษีนั้นด้วย ข้าพเจ้าขอแปร
ญัตติขอตัดคำว่า “ซึ่งไม่ได้เสียภาษี”
ออก แปลว่ากฎหมายนี้มาตรา ๖ ขน
มา ไม้ขีดไฟนั้นอาจจะเสียภาษีแล้วไม่
ขายให้กรมสรรพสามิตแต่ขายเถื่อน จึง
ควรให้ปรับเสียด้วย

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
อ่านว่า “ปรับไม่เกินหมื่นบาทกับให้ปรับ
ไม้ขีดไฟนั้นด้วย”

นายฟอง สิทธิธรรม (อุป
ราชธานี) : มาตรา^๕ สำหรับโทษนั้น
ตั้งแต่คำว่า “ให้ปรับไม้ขีดไฟนั้นด้วย”

ข้าพเจ้าขอแปรญัตติให้ตัดออก ทั้ง
ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลคงจะไม่มีนโยบาย
ที่จะบัญญัติโทษในพระราชบัญญัตินี้ให้ผิด
จากหลักกฎหมายอาญาทั่วไป ทรรศนะที่
ถูกริบนั้นควรจะเป็นทรัพย์สินที่ได้มาด้วยการ
กระทำผิด หรือเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการ
กระทำผิด ข้าพเจ้าจำได้ว่า เคยมีตัว
อย่างคำพิพากษาในศาล สูงสุดแต่ไม่ใช่
เรื่องไม้ขีดไฟ ได้กล่าวไว้ว่า ไม่ควรจะ
ริบ รัฐบาลนี้มีนโยบายที่จะริบหรือไม่
และข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า ให้ปรับ ไม่
เกินหมื่นบาทหรือสองเท่า ของราคาแล้ว
แต่อย่างใดจะสูงกว่า ผู้ใดเห็นด้วยขอได้
โปรดรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร ให้

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบล
ราชธานี) : มาตรา ๕ นี้คำว่า "มี
หน้าที่" ขอตัดออกตามแบบ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่ขัด
ข้อง ถูกแล้ว ให้เป็นไปตามแบบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นไปตามที่ผู้เสนอแปรญัตติ ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบล
ราชธานี) : คำว่าหมื่นบาท ข้าพเจ้า
ขอแก้เป็น "หนึ่งหมื่นบาท"

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ไม่
ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป มาตรา ๕

ท่านรัฐมนตรีไม่ขัดข้อง อ่านได้ความว่า
"ให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การ คลัง
รักษาการให้เป็นไปตาม พระ ราช บัญญัติ
นี้"

หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้
พิจารณาในวาระที่ ๓

ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราชบัญญัตินี้

ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยก
มือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยไม่มี เห็นด้วยโดยพร้อม-
เพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติให้
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ประกาศใช้เป็น
กฎหมายได้

ในวันระต่อกต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติจัดหางาน ให้ผู้ไร้อาชีพ
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการ
การวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจาร-
ณาในวันวันที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขา
ธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ
พุทธศักราช ๒๔๘๔

นายเหมชาติ บุญยรัตพันธุ์
(กรรมการ) : ขอแก้คำผิดในนี้
เสียหน่อย คือมาตรา ๑๓ คำว่า "มาตรา
๔ วรรคท้าย" ให้แก้เป็น "มาตรา
๔ ทวิ" มาตรา ๑๓ อ่านได้ความว่า
"ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔ ทวิ
...."

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ

มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๔ ทวิ มาตรา ๕
มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุท-
ปการ) : มาตรา ๙ นี้ ข้าพเจ้าขอ
สงวนไว้ โดยที่ได้ขอแปรญัตติให้เพิ่มเติม
กำหนดระยะเวลาที่พบบุคคล ไปสู่แหล่ง
ประกอบการอาชีพ เพราะในกฎหมาย
นี้ไม่มีปรากฏว่า จะพาเข้าสู่แหล่งประ-
กอบอาชีพเป็นระยะเวลา นานเท่าใดไว้
ไม่มีเลย ตามธรรมดาคนจรจัด ในกฎ-
หมายลักษณะอาญายังมีกำหนดระยะเวลา
ที่จำในเรือนประกันว่าเป็นระยะเวลาเท่า
นั้นเท่านั้นแล้วให้ปล่อยไป แต่ในนี้ไม่มี
บอกเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง ขอแปรญัตติ
ให้กำหนดระยะเวลาที่ว่า เมื่อผู้เข้าไปสู่
แหล่ง ประ กอบ อาชีพแล้ว ให้มี กำหนด
ระยะเวลาว่า จะให้เขาทำงานเท่าใด

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ-
ร.น. (ประธานกรรมการ) :
คณะกรรมการ ได้พิจารณาข้อเสนอ
ของท่านสมาชิกผู้นั้นแล้ว และได้เติมไว้
ในมาตรา ๑๒ ทวิว่า "ผู้ที่ถูกส่งตัวไป
ประกอบการงาน ในแหล่ง ประ กอบ การ
งาน ถ้าภายหลังปรากฏว่าหาอาชีพที่จะ
ประกอบได้หรือมีรายได้ โดยพนักงาน

เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมแหล่งประกอบการ
งานหรือผู้ที่พึงเชื่อถือได้รับรอง หรือตก
เป็นผู้ที่ได้รับ ความยกเว้น ไม่ต้องประ
กอบอาชีพตามมาตรา ๔ ให้ซ้ำหลวง
ประจำจังหวัด หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย
ซึ่งเป็นผู้สั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปยังแหล่งประ
กอบการงาน สั่งให้ผู้นั้น ออกจากแหล่ง
ประกอบการงาน”

ทั้งนี้ ท่านสมาชิกย่อมจะเห็นได้ว่า
ในมาตรา ๑๒ ได้มีวิธีแก้ไขไว้อย่าง
เรียบร้อยแล้ว แต่ท่านผู้แปรญัตตินั้นใคร
ที่จะได้รับความพอใจยิ่งขึ้น ไปอีกกล่าว
คือ จะขอร้องให้คณะกรรมการกำหนด
เวลาลงในมาตรา ๙ เป็นต้นว่า เมื่อ
ได้ส่งไปประกอบการงานในแหล่งประ
กอบการงานเป็นระยะเวลาหนึ่ง สมมติว่า
๑ เดือนแล้วก็ให้ปล่อยไป เพื่อให้เขา
ไปหางาน ทั้งนี้เป็นต้น คณะกรรมา-
ธิการได้พิจารณาแล้วว่า การกระทำเช่น
นั้นเป็นการหมกเปื้อนและเป็นการร่ว
ไหลไม่รอบคอบในการดำเนินการ ให้
เป็นไปตามกฎหมายไทย เป็นต้นว่ามี
แหล่งประกอบการงานกลาง รัฐบาลจะ
ส่งไปก็ย่อมจะเสียค่าภาษีเดินทางและ
อื่น ๆ เมื่อส่งไปแล้ว สมมติว่า ๑ เดือน
ก็มีวิธีการที่จะปล่อยตัวไป นอกจากการ

งาน จะเสียหาย เพราะเหตุว่าเราไม่
สามารถจะกะปริมาณการงาน และการที่
จะประกอบการงานได้แล้ว และเมื่อได้
ปล่อยตัวไปแล้วก็ต้องมีวิธีการในการที่
จะควบคุมบุคคลคนนั้นหางานได้แล้ว ถ้า
หากหาไม่ได้ จะหลบหนีไปในทางใด
เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ทางคณะกรรมการ
เห็นใจรัฐบาลว่าไม่สามารถจะทำได้ และ
เป็นช่องทางให้เกิดการรว่ไหล จึงได้ไป
เขียนเพิ่มเติมไว้ในมาตรา ๑๒ ทวิ ดัง
ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว ด้วยผลแห่ง
มาตรา ๑๒ ทวิ ผู้ซึ่งอยู่ในแหล่งประ
กอบการงานไม่จำเป็นจะต้องไปจาก
แหล่ง อาจจะยื่นความจำนงไปยังแหล่ง
ประกอบการงานหรือทำเป็นหนังสือให้
หางานให้ทำก็ได้ เมื่อหางานทำได้แล้ว
ซ้ำหลวงประจำจังหวัดก็มีอำนาจปล่อยตัว
ผู้นั้นกลับคืนสู่ภูมิลำเนาได้ อันความมุ่ง
หมายแห่งพระราชบัญญัตินี้มีอยู่ว่า ต้อง
การจะให้คนที่ไม่มีงานทำได้มีงานทำ
เมื่อเขามีงานทำแล้วก็ ไม่อยาก จะให้อยู่
ในข่ายแห่งพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
นายช้อนไม่ติดใจ ผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑

เจ้าวรทัศน์ ณ ลำพูน (ลำพูน):
ข้าพเจ้าสงสัยในมาตรา ๔ ที่เดิม “ภายใน
เขตจังหวัด” นั้น ถ้าอ่านตามความของ
มาตรานี้แล้ว จะรู้สึกว่าข้าหลวงหางานให้
ราษฎรผู้ไม่มีรายได้และไม่มีงานทำ แล้ว
ไม่มีอำนาจที่จะส่งบุคคลผู้นั้น ไปทำงาน
ต่างจังหวัดได้ และตามมาตรา ๑๐ ก็ไม่
ให้อำนาจข้าหลวงที่จะพิจารณาได้ หมาย
ความว่าราษฎรผู้นั้นจะต้องไม่ทำงานภาย
ในวงที่ข้าหลวงกำหนด เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าในการที่เพิ่ม “ภายในเขต
จังหวัด” นั้น ไม่มีประโยชน์จะทำให้
เสียความในพระราชบัญญัตินี้

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.
(ประธานกรรมการ) : ข้อความที่
เดิมขึ้นนั้นโดยเหตุที่คณะกรรมการได้
พิจารณาเห็นว่า ในกรณีซึ่งข้าหลวง
ประจำจังหวัดสามารถที่จะจัดหางานให้
ได้ด้วยคำนึงถึงความเหมาะสมและความ
สามารถของผู้นั้นแล้ว จะเห็นต่อไปว่า
การทำงานเช่นนั้นก็ควร จะอยู่ภายในเขต
จังหวัดนั้น แต่ในกรณีซึ่งมิได้บังการ
งานให้แล้วไม่ปฏิบัติตาม ในกรณีเช่น
นั้น เมื่อข้าหลวงประจำจังหวัดเห็น สม
ควร จะให้ส่งผู้นั้นไปประกอบการทำงาน
ในแหล่งที่จะประกอบ การ คณะกรรมมา-

ธิการเห็นเช่นนั้นจึงได้เดิมว่า “ภายใน
เขตจังหวัดนั้น” แต่ถ้าสภา ข นี้จะเห็น
เป็นอย่างอื่น คณะกรรม มาธิ การก็ไม่ใช่
ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ยืนยัน ผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒
มาตรา ๑๒ ทวิ มาตรา ๑๓

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุทรมหา
การ) : มาตรา ๑๓ นี้ ข้าพเจ้าได้ขอ
แปรญัตติว่า ให้แก้คำว่า “ไม่เกิน ๑๐๐
บาท” เป็น “ไม่เกิน ๑๒ บาท” ส่วน
โทษจำคุกขอตัดออก แต่เรื่องโทษจำคุก
นี้ ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายจากท่าน
คณะกรรมการว่า ถ้าหากไม่มีไว้
ย่อมจะเป็นภัยอย่างใหญ่หลวง คือผู้
กระทำความผิดหรือผู้ร้ายนั้น ไม่มีทรัพย์สิน
ถ้าไม่กำหนดโทษจำคุกไว้ แม้ศาลตัดสิน
ปรับ ไม่มีเงินให้ปรับก็ต้องถูกจำคุกแทน
ปรับ ศาลไม่มีโอกาสรอการลงอาญาได้
เลย เพราะฉะนั้นเมื่อกรรมการได้ลด
โทษจำคุกเพื่อเป็นธรรมเนียม ๑๐ วัน
นั้น ข้าพเจ้าพอใจ แต่สำหรับโทษให้
ปรับ ข้าพเจ้าขอให้ปรับไม่เกิน ๑๒ บาท
นั้น คณะกรรมการให้ ๕๐ บาทนั้น

ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เหมาะสม เพราะเหตุ
ว่าจำนวนเงิน ๕๐ บาทนั้น ผู้ไร้อาชีพ
อาจจะไม่มีเงินเสีย จะไปขอใครก็ไม่ได้
ถ้าหากลดลงมาเป็น ๑๒ บาทแล้ว แม้
เขาจะไม่มี ก็อาจจะขอร้องจากใครคนละ
เล็กคนละน้อย ก็พอที่จะเสียค่าปรับได้
และจำนวนเงิน ๑๒ บาทนี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่า กฎหมายพิเศษเช่นสวนครัวและ
อะไร ๆ ก็ ๑๒ บาท เพราะฉะนั้นขอให้
ปรับ ๑๒ บาท

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ
ร.น. (ประธานกรรมการ) : คณะ
กรรมการได้พิจารณาข้อเสนออันนั้นแล้ว
จึงได้ลดจำนวนเงินค่าปรับซึ่งเดิมไม่เกิน
๑๐๐ บาทลงมาเหลือ ๕๐ บาท และ
ใช้คำว่า “ไม่เกิน” ที่คณะกรรมการ
ไม่รับข้อแปรญัตติที่ว่าไม่เกิน ๑๒ บาท
นั้น ก็โดยเห็นว่าในกรณีที่ฝ่าฝืนตาม
มาตรา ๔ นั้นอาจจะมีกรณีหนักเบาตาม
สมควร และเป็นธรรมดาที่ศาลจะวินิจฉัย
ถึงฐานะของจำเลยว่าจะมีเสียค่าปรับ
เพียงไหน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จะให้
ปรับไม่เกิน ๑๒ บาทก็จะเป็นการทำให้
ศาลใช้ดุลพินิจไม่เหมาะสมแก่เรื่อง
เพราะฉะนั้นที่กำหนด ๕๐ บาทนั้นเป็น
การสมควรแล้ว และศาลจะได้พิจารณา
ดูว่า ฝ่าฝืนด้วยความพลอหรือจริงใจ

อย่างไร ผู้ฝ่าฝืนในฐานะที่คิดว่าตนเป็น
คนมีเงิน ไม่เกรงกลัวที่จะต้องเสียค่า
ปรับ หรือไม่เพราะฉะนั้นที่เขียนไว้ ๕๐
บาทนั้นเป็นการสมควร และงตงามแก่
ความผิดในมาตรา ๔ นั้นแล้ว

นายช่ออัน อ่ำพล (สมุหปร
การ) : ตามที่ท่านประธานคณะกรรมการ
ธิการพูดเมื่อก่อนว่า สำหรับที่ได้วางให้
ปรับ ๕๐ บาทเพื่อศาลจะได้ใช้ดุลพินิจ
ว่าผู้กระทำผิดจะเสียเงินได้ในอัตรา ๕๐
บาทนั้น สำหรับคนที่ไม่มีเงิน ๕๐ บาทนั้น
ข้าพเจ้าขอกราบเรียนถึงความจริงว่า
อาจจะเป็นผู้ไม่มีโรงงานแล้ว ด้วยเหตุว่า
ถ้าเขามี ๕๐ บาท เขาอาจจะทำงานขาย
ของเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อหาประโยชน์
เลี้ยงตนได้ ปัญหาที่มีอยู่ว่า ข้าพเจ้าเกรงว่า
ถ้าวางไว้ ๕๐ บาท อาจจะเป็นการ
กระทบกระเทือนสำหรับผู้ไม่มีเงิน
ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการหนักหนาเหลือเกิน
พระราชบัญญัติอันนี้ออกมาก็เพื่อประโยชน์
แก่ผู้ไร้อาชีพ เพราะฉะนั้นควรจะปรับ
อย่างสูงไม่เกิน ๑๒ บาท ส่วนที่ท่าน
คณะกรรมการว่า ศาลอาจจะใช้
ดุลพินิจปรับเท่าไรก็ได้ นั้นเป็นความ
จริง แต่ถ้าไปโดนศาลปรับเอามาก ๆ
ก็จะเป็นการรุนแรงไป เพราะฉะนั้น
๑๒ บาทนั้นก็เข้าใจว่าจะเป็นการสมควร

พออยู่แล้ว ขอที่ประชุมเห็นด้วยกับ
ข้าพเจ้า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ การ
เสนอมา ขอให้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๙ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๙ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ฝ่ายที่เห็นด้วยมี ๓๙ คะแนน ฝ่ายที่ไม่
เห็นด้วยมี ๙ คะแนน ตกลงให้เป็นไป
ตามที่คณะกรรมการการเสนอมา ต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๓ ทวิ มาตรา ๑๔

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร):
มาตรา ๑๔ นี้ ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติ
ไว้ มาตรา ๑๔ นี้ถ้าจะคงแล้ว เท่ากับ
เป็นผู้ที่สมคบช่วยเหลือผู้กระทำความผิดตาม
มาตรา ๔ และมาตรา ๘ ข้าพเจ้าขอ
แปรญัตติให้ลงโทษปรับสองร้อยบาท
ลงเป็นร้อยบาทและได้ไปชี้แจงเหตุผล
ต่อคณะกรรมการแล้ว คณะกรรมการ
การไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจึงขอสงวนไว้
เหตุผลที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติมาตรานี้
ข้าพเจ้าขอกราบเรียนที่ประชุมนี้ว่า

ความผิดตามมาตรา ๑๔ นี้ ถ้าจะ
พิจารณาให้ถี่ถ้วนและรอบคอบแล้ว จะ
เห็นว่าเท่ากับ ผู้ช่วยเหลือ ไม่ใช่เป็นตัว
การตามประมวลกฎหมาย ทว่าการที่กระ
ทำความผิดหรือผู้สมคบช่วยเหลือ ผู้สม
คบช่วยเหลือ อาจจะมีผิดก็เพียงเท่าตัว
การเท่านั้นเอง แต่ส่วนมาตรานี้ตัวการ
แท้ ๆ ยังต้องถูกปรับไม่เกิน ๕๐ บาท
จำคุกไม่เกิน ๑๐ วัน และมาตรา ๘
ปรับไม่เกินร้อยบาท จำคุกไม่เกินหนึ่ง
เดือน ส่วนผู้ที่ช่วยเหลือป้องกันเพียง
เล็กน้อยเอง กลับถูกปรับสองร้อยบาท
มากกว่าตัวการไปเสียอีก ข้าพเจ้าขอ
เรียนต่อสภา ฯ นี้เพื่อให้นิฉัย

อนึ่ง กฎหมายที่เขียนไว้ว่าปรับ
ไม่เกินสองร้อยบาทนั้นเป็นหน้าที่ศาลใช้
ดุลพินิจปรับเพียง ๑๐ บาทหรือ ๒ บาท
ก็ได้ ข้าพเจ้ายอมรับแต่ศาลยุติธรรมซึ่ง
เป็นศาลตราชุนั้น ข้าพเจ้าก็ทราบอยู่แล้ว
และขอเรียนว่าบุคคลทั้งหมดจะข้ามโลก
ธรรม ๘ ไปไม่ได้ ก็มีอยู่ด้วยกันทั้งนั้น
ถ้าหากว่ากฎหมายเขียนไว้เช่นนี้ ถ้าเกิด
ไม่พอใจอย่างหนึ่งอย่างใด จะลงโทษ
สองร้อยบาทก็ไม่มีใครโต้เถียงได้ เพราะ
ฉะนั้นเหตุผลที่ข้าพเจ้าเสนอให้สภา ฯ นี้
วินิจฉัยคือว่า ในเรื่องตัวการกับผู้สมรู้
นั้น จะลงโทษผู้สมรู้ให้มากกว่าตัวการ

นั้นสมควรแล้วหรือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า จึงขอแปรญัตติให้ลดลงมาเพียงร้อยบาท ด้วยเหตุผลดังที่ได้กราบเรียนมานี้ หวังว่าสภาฯ นี้คงจะวินิจฉัยด้วยดี

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์
ร.น. (ประธานคณะกรรมการ) :
ในประเด็นแรกก็คือ ผู้กระทำผิดตามมาตรา ๑๔ นี้ไม่ใช่ผู้สมรู้ ก็เป็นตัว การมาตรา ๑๔ นั้น เพราะฉะนั้นใน หลักที่ว่าผู้เป็น ตัว การตามมาตรา ๑๓ และถือเอามาตรา ๑๔ เป็นผู้สมรู้จึง เป็นการไม่ถูกต้อง คณะกรรมการก็ได้ชี้แจงแล้วว่า ผู้กระทำผิดตามมาตรา ๑๓ กิติ หรือผู้กระทำผิดตามมาตรา ๑๔ กิติ ตามพระราชบัญญัตินี้ถือว่าเป็นตัวการด้วยกัน ไม่ใช่ถือว่าเป็นผู้สมรู้ ในประเด็นข้อที่ ๒ นั้นคณะกรรมการ เห็นว่าโทษที่วางไว้ไม่เกินสอง ร้อย บาท โดยไม่มีโทษจำคุกนั้นเป็นการ เหมาะสม แล้วทรงเห็นโดยเหตุว่า การกระทำผิดตาม มาตรา ๑๔ คือในการช่วยเหลือบุคคล หนึ่งบุคคลใดหลีกเลี่ยงตามพระราชบัญญัตินี้โดยมากหรือตาม ธรรมดาควรจะเป็นผู้ ซึ่งเป็นเจ้าของ โรงงานประกอบ การงาน หรือเป็นผู้อยู่ใน สถานะอันดี เมื่อเราไม่ ได้มุ่งหมายในเรื่องโทษจำคุกแล้ว เพราะ

ฉะนั้นในการที่ให้มี โทษปรับ ในอัตราไม่ เกินสองร้อยบาทคณะกรรมการจึงเห็น เป็นการสมควร และเสียใจที่จะรับข้อ เสนอแปรญัตติของท่านสมาชิกผู้นั้นไม่ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น ควร ให้ เป็น ไปตาม ที่ คณะ กรรมการ การเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น มีสมาชิกยกมือพร้อมเพียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ส่วนมากเห็นด้วย ผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖

ขุนสมาหารหิตะคดี (กรรมการ : เมื่อได้ผ่านวาระที่ ๒ ไปแล้วตาม ธรรมดาเราไม่ควรจะแก้ไข แต่เราเคยให้ โอกาสเป็นพิเศษว่า ถ้าอะไรจะเป็นทางที่ เป็นคุณ เราก็เคยผ่อนผันมา เพราะ ฉะนั้นรัฐบาลเห็นมีมาตรา หนึ่งตามที่ท่าน สมาชิกกล่าวเมื่อกัน คือมาตรา ๙ ได้ ปรึกษากับท่านประธานคณะกรรมการ แล้วเมื่อกัน ถ้าตัดคำว่า “ภายในเขต จังหวัด” ออกเสีย จะเป็นการที่เป็นคุณ มาก เพราะ ถ้า ไม่ตัด ออก คง ไว้ตามเดิม แล้ว ผลที่จะได้เกิดแก่ราษฎร นั้นมีน้อย

ถ้าหากว่าสภา ฯ นี้ไม่ขัดข้องแล้ว อยากจะขอตัดออก

เจ้าวรทัศน์ ฌ ลำพูน (ลำพูน) : พระราชบัญญัตินี้ในมาตรา ๙ ได้ผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่คัดใจขอแก้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่จริงก็ผ่านมาแล้ว เมื่อเขาไม่ขอแก้ไขก็ไม่มีประเด็นที่จะวินิจฉัย หมควาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เห็นด้วย ไม่มี เห็นด้วยโดยพร้อมเพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๓ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ค่อยไปขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : มาตรา ๓ นี้ ข้าพเจ้าขอเพิ่มข้อความเป็นมาตรา ๓ ทวิ ดังนี้ คือ

มาตรา ๓ ทวิ ให้เพิ่มข้อความในมาตรา ๒๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒ ดังนี้ "ก. ถูกจำกัดสิทธิในฐานะเป็นคนไทย ตามพระราชบัญญัติจำกัดสิทธิคนไทย พุทธศักราช ๒๔๘๔" ในวันที่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้แถลงต่อรัฐบาลว่า หลักการที่รัฐบาลเสนอมานี้เป็นหลักการที่กว้างขวาง ยังมีข้อขาดตกบกพร่องอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ในเวลานี้เราก็ได้ออกกฎหมายจำกัดสิทธิคนไทยไปแล้ว เมื่อผู้นั้นถูกจำกัดสิทธิแล้ว เขาก็ไม่ควรจะให้ได้รับบำเหน็จบำนาญต่อไป ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังบอกว่า ในขณะที่ร่างมาไม่ได้คิดถึงในเรื่องนี้ แต่เมื่อมีพระราช

บัญญัติจำกัดสิทธิขึ้นมา จึงตกไป แต่ทำ
ที่ของท่านก็ยอม ให้ข้าพเจ้าแปรญัตติ ได้
แต่เมื่อ คณะกรรมาธิการ สามัญ ชุดที่ ๓
นี้ เห็นว่า ข้าพเจ้าแปร ญัตติ ผิด หลักการ
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการนำพิศวงมาก
ในการที่ว่า ข้าพเจ้าแปร ญัตติ หลักการ
เพราะเหตุว่าหลักการกว้างขวาง เพราะ
เหตุใดจึงไม่ให้ข้าพเจ้าแปร ญัตติ จึงรู้สึก
สับสนใจ

อีกประการหนึ่ง การแปร ญัตติ
เช่นนี้ ทุกคนยอมเห็นด้วย ข้าพเจ้าว่า
บุคคลถูก จำกัดสิทธิในฐานะ เป็นคนไทย
นั้นมีความผิด ควรแล้วหรือ ไฉนเราจึง
ได้ให้บำเหน็จบำนาญอีกเล่า เราจะอ้าง
เหตุอย่าง พระราชบัญญัติ บังคับ รัฐ-
ธรรมนูญไม่ได้และในการที่ออกไปอยู่ใน
เขตที่ อันมีกำหนดแต่ ไม่ได้ถูกจำกัด
ในฐานะเป็น คนไทย พระราชบัญญัติจำกัด
สิทธิ นั้น ข้าพเจ้าเป็น กรรมาธิการ ด้วยผู้
หนึ่ง และคณะกรรมาธิการก็ได้มีความ
เห็นกันว่า ผู้ใดถูกจำกัดสิทธิจะไม่ให้
บำเหน็จบำนาญ แต่เมื่อมา พระราช
บัญญัตินี้ คณะกรรมาธิการไม่เห็นด้วย
และกล่าวว่าพระราชบัญญัติจำกัดสิทธิ
นี้มีอยู่ว่าผู้กระทำผิดทั้งภายในและภายนอก
ถูกส่ง ไปจำกัดสิทธิไม่เกิน ๕ ปี นั้น
หมายความว่า ถูก จำกัดแล้วก็อยู่ในข่าย

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญแล้ว ใน
พระราชบัญญัติจำกัด สิทธิคนไทย ผู้กระ
ทำการอันเป็นภัยแก่ชาตินั้นในมาตรา ๓
ข้อ ๒. กล่าวว่า ยอมให้คนต่างด้าวใช้
ชื่อตนกระทำ หรือตนเอง กระทำเพื่อ
ประโยชน์แก่คนต่างด้าว ซึ่งกิจการใด ๆ
อันกฎหมายไม่อนุญาต ให้คนต่างด้าวกระ
ทำได้ นั้นอันหนึ่ง และในข้อ ๓. ได้
กล่าวไว้อีกว่า กระทำการใด ๆ อันเป็น
การแสดงตนเข้าข้าง ต่างชาติ ในขณะที่มี
การรบระหว่างชาติไทยกับชาตินั้น นี้
ท่านกรรมาธิการชุดที่ ๓ แจ้งกับข้าพเจ้า
ว่าในข้อ ๓. นี้ จะต้องมีการ ฟ้องร้อง
ในทางคดีอาญาจึง จะถูก จำกัดสิทธิ แต่
ความจริงความมุ่งหมายในพระราชบัญญัติ
จำกัดสิทธิคนไทย นั้นไม่ต้องการ ถึงฟ้อง
ร้อง เพียงแต่มีการรบระหว่างชาติ
ผู้ใดทำการอันนั้นก็ถูกจำกัดสิทธิ อันนี้
คณะกรรมาธิการ ชุดที่ ๓ บอกว่ามีอยู่
แล้วในข้อ ๑. คือกระทำความผิดฐาน
กบฏภายในหรือฐาน กบฏภายนอก ราช-
อาณาจักร และศาล ได้พิพากษาคดีถึงที่
สุดให้จำคุก ไม่ต่ำกว่าห้าปี และข้อ ๓
ก็จะต้องจำคุกเหมือนกัน เว้นแต่ข้อ ๒.
ข้อเดียว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องแก้
ไขเพราะเหตุว่าพระ ราชบัญญัติ บำเหน็จ
บำนาญ เมื่อถูก จำกัดแล้ว ก็ถูกตัดสิทธิ

ที่เดียวด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง ในการนี้ข้าพเจ้าพร้อมอยู่เสมอ
ที่เสนอขอทำความช่วยเหลือรัฐบาล แต่
เมื่อบุคคลใดถูกจำกัดสิทธิแล้ว จะได้รับ
บำเหน็จบำนาญนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
เป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นขอให้สภา
นี้ได้เห็นใจตามที่ข้าพเจ้าแปรญัตติมา
และขอให้พร้อมเพรียงกันเป็นไปตามที่
ข้าพเจ้าขอแปรญัตติมานี้ด้วย

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (ประ-
ธานกรรมการ) : กรรมการชุดที่
๓ นี้ได้พิจารณาข้อแปรญัตติอย่างเห็น
ใจที่สุด และรอบคอบที่สุด ได้มีการโต้
เถียงกันอยู่เป็นช้านาน ในเรื่องที่ว่า
กรรมการพิจารณาว่า แปลไม่ได้ตาม
หลักการนั้นจะเป็นความจริงไหม คณะ
กรรมการเห็นว่าแปลได้ตามหลักการ
เพราะหลักการกว้างขวางมาก แต่ที่ว่า
กรรมการชุดนี้พร้อมด้วยผู้แทนฝ่าย
รัฐบาลได้พิจารณาแล้วตามที่สมาชิกอ้าง
ว่ากฎหมายจำกัดสิทธิในมาตรา ๓ ข้อ ๑
และข้อ ๓ เป็นการลงโทษอยู่แล้วนั้นเป็น
การถูกต้องแล้ว ส่วนข้อ ๒ ข้อเดียวซึ่ง
มีความว่า ยอมให้คนต่างตัวใช้ชื่อตน
กระทำหรือตนเอง กระทำเพื่อประโยชน์
แก่คนต่างตัว ซึ่งกิจการใดๆ อันกฎ
หมายไม่อนุญาตให้คนต่างตัวกระทำได้

มีข้อข้อเดียวที่ผู้แปรญัตติต้องการให้ตัด
บำเหน็จและบำนาญด้วย กรรมการ
เห็นว่า การลงโทษ ตามข้อ ๒ นี้ ความ
คล้ายหรือเสมือนหนึ่งลงโทษ ท่านผู้ปก-
ครองกว่าได้เมื่อเช่นนี้แล้วทำไมจะไปตัด
สิทธิครอบครัวและสกุลวงศ์ด้วยเล่า
เพราะเขาคงคนเดียวเท่านั้นทำผิดตามข้อ ๒
และยังไม่รุนแรงเหมือนผิดด้วย เมื่อผิด
กฎหมายป้องกันรัฐธรรมนูญเมื่อใดถูกจำ
กักเขตเช่นนี้แล้ว หลายท่านหาต้องถูก
ตัดบำเหน็จหรือบำนาญ ด้วยเหตุผลทั้งได้
กราบเรียนมาคณะกรรมการจึงเห็นว่า
ไม่ควรตัดสิทธิของเขาถึงเช่นนั้น จะทำ
ให้ครอบครัวและสกุลวงศ์ของเขาต้อง
พลอยลำบากยากแค้นไปด้วย นอกจากนั้น
แล้วผู้ซึ่งถูกจำกัดสิทธินี้ยังได้ถูกจำกัด
สิทธิที่คนไทยจะพึงได้อีกหลายประการ
นัก ทำไมจึงมาตัดประการนี้ซึ่งโยงไป
ถึงครอบครัวด้วย และยังจำกัดเขตด้วย
กฎหมายคือจำกัดสิทธิได้แก้ไขใหม่
ไม่เกินสิบปี อาจจะเป็นปีหนึ่งหรือสอง
ปีก็ได้ อาจจะเป็นการลำบากแก่ผู้
ได้รับบำเหน็จบำนาญยิ่งนัก เดี่ยวตัด
เดียวไม่ตัดเมื่อเป็นเช่นนี้ คณะกรรมา-
การไม่ยอมแก้ไขตามที่ได้แปรญัตติมา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น

ควรให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการมาธิการเสนอ
มา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๕๗ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๗ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ฝ่ายที่เห็นด้วยมี ๕๗ คะแนน ฝ่ายที่ไม่
เห็นด้วยมี ๗ คะแนน ผ่านไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช-
บัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็น
กฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิยกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียงเป็นอันว่าที่ประชุมผู้นอุมัติ
ให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้
กฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่ง

คณะกรรมการสามัญชุดที่ ๓ พิจารณา
เสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และ
ที่ ๓ ต่อไป ขอให้เลขาธิการอ่าน -

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช
บัญญัตินี้ สมควร จะ ออกใช้เป็น กฎหมาย
ได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิยกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมผู้นอุมัติ
ให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้
เป็นกฎหมาย

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติรดลาก (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ขึ้นมา ก็โดยเหตุที่ว่า จะแก่ระยะเวลา
สนอายุใบอนุญาต ให้เป็นไปตามประคิ
ทินที่แก้ไขใหม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างใด ข้าพเจ้า
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่าง-
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอให้โปรดยกมือ
ขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ส่งกรรมวิธีการสามัญ

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด):
ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้มีอยู่
๒--๓ มาตรา แก้ววันที่คิดน้อยเท่านั้น
เอง รัฐบาลน่าจะได้ออกให้พิจารณา
รวดเดียวจะได้ไม่เสียเวลา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ได้ รัฐบาลไม่ขอ ท่านจะขอไม่ได้
ข้าพเจ้าเสียใจด้วย เพราะฉะนั้นขอให้
ที่ประชุมวินิจฉัย.....

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครศรี-
ธรรมราช) : ความจริง ข้าพเจ้าคิดว่า
น่าจะเป็นอย่างท่านผู้แทนว่าเมื่อตะกั้ว
รัฐบาลน่าจะคำนึงถึงว่าเราจะต้องใช้จ่าย
ค่ากรรมวิธีการนั้นก็วันละหลาย ๆ บาท

เมื่อเป็นเช่นนี้ นำที่รัฐบาลจะเสนอให้
พิจารณารวดเดียวย่อมทำได้ แต่ถ้อย
คำที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้เงินในยามจำเป็นควร
ใช้ก็ต้องใช้ เมื่อไม่จำเป็นเราก็ไม่ต้องใช้
ขออนุญาตให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังซึ่งเป็นผู้บนหน้าเห็นยวใหญ่
ขึ้น ถ้าท่านไม่ชี้เห็นยวก็อาจจะลำบากใน
เรื่องการเงิน ซึ่งมีคนขอยืมอยู่รอบค้ำ
เพราะฉะนั้นน่าจะได้ออกพิจารณาถ้อยคำที่
ข้าพเจ้าอภิปรายมานี้เป็นพิเศษ

หลวงประดิษฐมนูธรรม
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) :
ถ้าหากว่าท่านสมาชิกได้รับหลักการร่าง-
พระราชบัญญัติที่เสนอมาเป็นทำนองเดียว
กันก็หลายฉบับ ที่นี้ต่อไปแล้วรัฐบาล
เห็นว่า เมื่อท่านรับหลักการแล้วส่งไป
พิจารณาในกรรมวิธีการชุดเดียวกัน และ
กรรมวิธีการชุดนั้นก็พิจารณาให้เปิดใน
หลักการเดียว อาจจะประหยัดเงินได้ยิ่ง
กว่านี้ คือหมายความว่าวาระที่ ๑ อาจจะ
เปิดในวันนี้ได้ ถ้าหากว่าจะอ่านทีละ
พระราชบัญญัติแล้วก็จะไม่เสร็จในวัน
นี้นั้นดีกว่า

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครศรี
ธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอให้ตัดสิน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

ผู้ใดเห็นด้วยตามที่รัฐบาลเสนอมา
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียง ส่งกรรมาธิการชุดที่ ๒
แปรญัตติภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย): ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติกรจ้าง (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย): ร่าง
พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ก็เป็นทำนองเดียวกับ
ฉบับเมื่อก่อน แต่ว่าก่อนที่จะรับหลัก
การนั้นมีเหตุอันควรเรียน สัก นิด หน่อย
เนื่องจากที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังได้เรียนต่อสภาฯ มาแล้วว่า เหตุ
ใดรัฐบาลจึงไม่ขอเสนอให้สภาฯ นี้
พิจารณารวดเดียวความจริงนั้นก็น่าจะ
พิจารณารวดเดียว อันที่จริงก็เป็นการให้
โอกาสแก่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้ไปดูได้
แต่รัฐบาลได้ไปตรวจดูแล้ว มีพระราช
บัญญัติฉบับหนึ่ง ก็คือพระราชบัญญัติมี

ประติทิน ถ้าพระราชบัญญัติฉบับใด
พระราชบัญญัติมีประติทินก็ไม่ได้ก็ต้อง
ออกกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง เช่นเดียวกับ
กับพระราชบัญญัติฉบับนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดพูด ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ที่ไม่เห็นด้วย มีเป็นส่วนน้อย เป็นอัน
ว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมา
ธิการชุดที่ ๒ แปรญัตติภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย): ภายใน
๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอแปรญัตติภายใน ๑ วัน
จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการ เพราะเหตุว่ามีเหตุผลเป็นทำนองเดียวกับฉบับเมื่อครั้งก่อนว่าสภาฯ นี้ควรรับหลักการ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดพูด ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการชุดที่ ๒ แปรญัตติกายในกี่วัน

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติกายใน ๑ วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แปรญัตติกายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโรงแรม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการและเหตุผลทำนองเดียวกับฉบับเมื่อครั้งก่อน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่งกรรมการชุดที่ ๒ แปรญัตติกายในกี่วัน

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติภายใน ๑
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
ว่าด้วยการจดทะเบียนคนขับรถราง พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เป็นทำนองเดียวกับ
ฉบับเมื่อก่อน หวังว่าสภา ฯ คงจะ
รับหลักการ

นายเลือน พงษ์โสภณ (พระ-
นคร) : ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยอยู่นิดหนึ่ง
คือว่า การเปลี่ยนการจดทะเบียนได้อนุ-
ญาติให้เป็นไปตามปี ประดิทินใหม่นั้น
ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าผู้ที่จดทะเบียนไว้จนกระ-
ทั่งถึงสิ้นปีในเดือนมีนาคม ข้าพเจ้าสงสัย
ว่าจะมีบ้างหรือไม่ และถ้าหากว่าเขาจด
ทะเบียนไปจนถึงสิ้นปีในเดือนมีนาคมแล้ว
เมื่อมาแก้ไขในเดือนใหม่ ก็จะทำให้เขาขาด
ทุนไป ๓ เดือน เรื่องนี้จะแก้ไขอย่างไร

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : เรื่อง
นี้ได้ถามเจ้าหน้าที่ดูแล้วว่าจะทำอย่างไร
เขาตอบว่าเขามีวิธีการ ที่จะไม่ทำให้ขาด
ทุนได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมเห็นวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ว่าควร จะรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็น
อันว่าที่ประชุม เห็นรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่ง
กรรมวิธีการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติ
ภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติภายใน ๑
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แปร
ญัตติกายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติล่อเลื่อน (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมานหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ทำนองเดียวกัน
อีก

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระ
นคร) : ที่ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนถามก็
เหมือนอย่างเมื่อกัน อยากรจะทราบ ว่า
ปีประเพณีสำหรับผู้ขั้บรดยนต์มีค้างกัน
บ้างหรือเปล่า คือข้าพเจ้าต้องการจะ
ถามว่าผู้ที่เสียใบอนุญาตสำหรับขั้บรดยนต์
เมื่อเปลี่ยนเป็นเดือนตามปีประเพณี ค้าง
บ้างหรือเปล่า คือหมายความว่าเดือน
มีนาคมค้างอยู่หรือไม่ ถ้าหากว่าไม่มี
ก็ไม่เป็นไร ถ้าหากว่ามีก็ขาดทุนอีก
เหมือนกัน จะว่าอย่างไร

ขุนสมานหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ข้อ
เท็จจริงโดยละเอียดไม่ทราบ แต่อย่างไร

ก็ตาม ทางรัฐบาลก็ได้ระวางอยู่แล้วไม่ให้
มีการขาดทุน

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี
ธรรมราช) : ตามที่ท่านผู้แทนราษฎร
ประจำจังหวัดพระนครศรีธาม ข้าพเจ้ารู้สึก
ข้องใจเหมือนกันกล่าวคือ ตามปกติการ
ขออนุญาตมีใบอนุญาตนับเดือน มีนาคม
เป็นเดือนสุดท้าย เพราะฉะนั้นถ้าเรา
เปลี่ยนปีประเพณีใหม่ ทางการอาจจะ
อนุวรรตเป็นเวลา ๘ เดือน ก็ต้องเสียค่า
ภาษีใบอนุญาตล่อเลื่อนใหม่หมดส่วน ๓
เดือน รัฐบาลอาจจะกินเปล่า นี่เป็นมูล
เหตุให้กรรมกรขั้บรดยนต์และรถ ๓ ล้อ
แทนที่จะจดทะเบียน ๑๒ เดือนเต็มกลายเป็น
เป็น ๘ เดือนเต็ม เพราะฉะนั้น ขั้บรดยนต์
จะขอซักถาม ท่าน รัฐมนตรี สั้งราช การ
กระทรวงมหาดไทยว่า มีตามที่ข้าพเจ้า
ถามบ้างหรือเปล่า ถ้าหากว่ามีแล้ว จะ
ผ่อนผันให้เขาได้รับอนุญาตตลอด ๑๒
เดือนเต็มตามปีประเพณีเก่าหรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านตอบแล้ว

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรี
ธรรมราช) : ยังฟังไม่ชัดเจนควรจะ
ตอบอีก

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : นี้แหละ ข้าพเจ้าจึงว่าข้าพเจ้าเตาใจถูก ถ้าเอารวดเดียวไม่สำเร็จ เขาไปที่กรมการจะได้เรียกผู้แทนกระทรวงไปตามอะไรก็ได้ ฉะนั้นถึงว่ารวดเดียวไม่ได้ ถ้ากรมการว่าอะไร รัฐบาลจะแก้ให้โดยจะส่งผู้แทนกระทรวงมา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุปราชธานี) : ปัญหาที่สมาชิกข้องใจก็มีอยู่ที่เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติปีประติทินเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรมการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี

ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านรัฐมนตรี ขอให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค่าของเก่า (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : หลักการและเหตุผล ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็อย่างเดียวกันกับที่กล่าวแล้ว

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไปขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็นอัน

ว่าที่ประชุมนี้ รับหลักการแห่งร่าง พระ-
ราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมา
ธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายใน
กึ่งวัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภาย
ใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรี ขอให้แปรญัตติภายใน ๑
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้ อนุมัติ ให้แปร-
ญัตติภายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง
กระสุนปืน วัตถุระเบิดและดอกไม้เพลิง
(ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของ
รัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : หลัก
การและเหตุผล ของร่าง พระราช บัญญัติ
ฉบับนี้ก็เป็นทำนองเดียวกันกับร่างพระ-
ราชบัญญัติฉบับที่ผ่านไปแล้ว

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ว่า ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราช-
บัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียงเป็นอันว่า
ที่ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระ-
ราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมา
ธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายใน
กึ่งวัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภาย
ใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรี ขอให้แปรญัตติภายใน ๑
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้ อนุมัติ ให้แปร-
ญัตติภายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติ รดยন্ত্রী (ฉบับที่
๑๑) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ร่าง
พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ก็มี หลักการ และ
เหตุผลอย่างเดียวกัน หวังว่าสภา ฯ คง
รับหลักการ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ว่าควร จะรับ หลักการ แห่งร่าง พระราช-
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพรียง เป็น
อันว่าที่ ประชุมนี้รับ หลักการ แห่งร่าง-

พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อ ส่งกรร-
มาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายใน
กี่วัน

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ภาย
ใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรี ขอให้แปรญัตติภายใน ๑
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อ ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้ อนุมัติ ให้แปร-
ญัตติภายใน ๑ วัน

หมดระเบียบวาระแล้ว ขอเลิก

ประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๓๖ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

โมรา ณ ถลาง
บุญช่วย ชูทรัพย์
ทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม
ประสิทธิ์ นรกรรม
จำลอง คาวเรือง
เจลา เทลาดานนท์
อภัยสรสิทธิ์

ประเสริฐ บัณฑิตสุขนธ์ ผู้ตรวจรายงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..
ถิน จุฑะรพ ..
สุรินทร์ สิวลากร ..
วิศิษฐ์ ลูกอินทร์ ..
เล็ก จารุณี ..
สุพันธ์ จิตรกติก ..

พันธ์ มุลศาสตร์
เสกกล เจตสมมา
พงษ์ ศรีจันทร์
นายกวดหุ้มแพร
ตรวจแล้ว ๒๕/ก.ค./๙๕

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร